

A romantic couple is featured in a dramatic landscape. A blonde woman in a long, flowing pink dress stands in the foreground, looking directly at the camera. A man in a dark blue t-shirt stands behind her, his hand resting on her shoulder. The background shows a sunset or sunrise over a mountain range, with a soft, hazy atmosphere. The title 'SVŮDNÉ ZÚČTOVÁNÍ' is written in large, white, serif capital letters across the middle of the image.

SVŮDNÉ ZÚČTOVÁNÍ

WENDY HIGGINSOVÁ

COO
BOO

COO
BOO

SVŮDNÉ ZÚČTOVÁNÍ

WENDY HIGGINSOVÁ

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

Copyright © 2014 by Wendy Higgins

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers

Translation © Jana Jašová, 2015

Cover © 2014 by Howard Huang

ISBN 978-80-7447-777-5

*Pro Autumn a Caydena,
má nejlepší, nejsvůdnější díla*

PROLOG

V koktejlovém baru ve Vegas neměla ani jediná duše tušení, že ve vzduchu jsou démoni. A ani jedna duše by neuvěřila tomu, že ti čtyři pánové, kteří sklízají obdivné i závistivé pohledy přítomných, patří k nejlepším vyslancům pekel, kteří kdy chodili po zemi. Lidé dokázali vycítit jejich kouzlo, přitahovala je moc a záhadnost v jejich tvářích, nechávali se jimi nalákat jako motýli k zářivým květům s jedovatým nektarem.

Pharzuph, Astaroth, Mammon a Melchom seděli bez úsměvů v nažehlených oblecích, upíjeli martini a skotskou a debatovali o událostech z předchozí noci. Odvezli si na Melchomův soukromý ostrov u kalifornského pobřeží čtyři ženy, zneužili je a opustili hned v přístavu, přestože jim přislíbili dopravu zpátky do Vegas.

„Chtěl bych vidět, jak to ty krávy vysvětlují svým manželům a snoubenci,“ prohodil Kníže nevěry Astaroth, když od těch nešťastnic rychle odjížděli, a hlasitě se zachechtal.

Ale čas her a zábavy skončil. Teď je čekala práce. Seděli u baru a přemítali o tom, co se včera v noci dozvěděli – o zrůdcích ve vlastních řadách a mezi jejich potomky.

Kníže lakomství Mammon nepřítomně kroužil sklenkou, v níž se rozpouštěl led. Přemýšlel o synovi, jehož na ostrově zabil. Flynn byl jeho nejoblíbenější nefilské dítě za posledních pár staletí a právě z něj se vyklubal ten nevďěčný jidáš. Šok z jeho zrady ho ještě pátil. Mammon už spoustu let nikoho nezabil a ten čin mu ponechal na jazyku hořkou pachutí. Ne že by to snad svým pekelným bratrům někdy přiznal.

„A před včerejší nocí na něm nebyly nikdy vidět žádné známky rebelantství?“ zeptal se Kníže závesti Melchom.

„Vůbec ne.“ Mammon do sebe obrátil zbytek pití a podmračeně bouchl skleničkou o stůl.

„Je načase povědět to ostatním knížatům. Sejdeme se večer,“ navrhl Pharzuph a zkrřížil paže na prsou.

„Někteří už opustili město,“ připomněl Melchom. „Třeba Belial.“

„Povoláme je zpátky,“ zavrčel s úšklebkem Pharzuph. „Nemůžeme dopustit, aby Belial vytušil, že mu jsme na stopě. Jen ať si myslí, že nám jde jen o to připravované povstání nefů.“

Astaroth si uhladil dlaní dlouhé vlnité blond vlasy a vytáhl svůj mobil. Zvolil z kontaktů číslo a ostatní s pomocí nadpřirozených smyslů poslouchali jejich hovor.

„Ano?“ ozvalo se na druhém konci s francouzským přízvukem.

„Bratře Rahabe, svolaj bratry do Vegas. Máme jisté zprávy.“

Rahab se odmlčel. „Výborně.“

„A ještě něco,“ dodal Astaroth. „To staré proroctví.“

„Co je s ním?“ vyštěkl Rahab.

„Můžeš nám ho připomenout?“

„Pokud si vybavuji...“ Rahabův hlas zdrsnel znechucením. „Nefil čistého srdce má povstat a vyhnat démony z povrchu země do hlubin pekla, kde zůstanou až do konce dnů.“

Stůl ztichl a všichni démoni v lidských tělech na chvíli vypadali, jako by se jim udělalo špatně.

„Víš jistě, že je to takhle?“ zeptal se Astaroth.

„Pověděl mi to sám pan Lucifer.“

Čtyři knížata si vyměnili mlčenlivé pohledy, zatímco kolem nich všichni popíjeli a hlučeli. Pharzuph si odkašlal a natáhl se pro telefon. Tiše do něj promluvil.

„A jak náš Pán získal tuhle informaci?“

Rahab výhrůžně zašeptal: „Opovažuješ se o něm snad pochybovat?“

Na Pharzuphově tváři zůstal obezřetně nicneříkající výraz. Jeho hladký anglický přízvuk se ani nezachvěl. „To je směšné obvinění. Pochybuji jen o jeho zdroji.“

Rahab se odmlčel. Potom zdráhavě připustil: „Ví to od našeptávače. Jednoho z legionářů.“

Knížata si opět vyměnili nedůvěřivé pohledy. *Toble* byl ten důvod, proč nikdo nebral proroctví vážně. Připadalo jim nepravděpodobné, že by nějaký bezcenný legionářský duch mohl přijít k tak významné informaci a ještě ji správně tlumočit.

„To proroctví je pravé!“ vybuchl Rahab do telefonu. „Říkám vám hlupákům už dvě tisíciletí, abyste té nefilské rase nevěřili! Proč to vytahujete zrovna teď? Co se stalo?“

„Už brzy o tom se všemi promluvíme, bratře,“ ujistil ho Pharzuph.

Rahab tiše zavrčel a ukončil hovor.

„Tak co je teď v plánu?“ ozval se Astaroth.

„Nejdřív zjistíme, jestli se Belial a to jeho děvče zařídili podle rozkazů z minulého shromáždění. Zjistíme, jestli je

ještě panna. Ta je na mém seznamu podezřelých úplně nejvyš. Andělé světla předtím nikdy kvůli žádnému nefovi nezasahovali.“

Melchom se opřel lokty o stůl. „A jak zjistíme, jestli je čistá?“

Po Pharzuphově tváři přelétl zlověstný úšklebek. „To nechte na mně.“

„A pokud je?“ zeptal se Melchom.

„Zabijeme ji okamžitě, než nám v tom ti zatracení andělé stačí zabránit.“ Pharzuph dopil martini a zadíval se na ženu, která po něm pokradmu pokukovala. „A budeme sledovat Belialovu reakci. Tak poznáme, jestli pracovali společně, nebo jestli je to jen výhradně nefilská záležitost.“

„Nic z toho stejně nedává smysl, sakra.“ Mammon si promnul čelo. „Po tom shromáždění jsme jich spoustu nechali sledovat.“

„Jen prvního půl roku,“ připomněl Astaroth. „Nejspíš se dali do díla v posledním roce.“

„Tak je zase musíme začít hlídat. Tak dlouho, jak to bude nutné.“

Melchom zavrtěl hlavou. „To se vládci Luciferovi nebude líbit – že zneužíváme jeho legionáře, aby hlídali nefy, když jejich posláním je soustředit se na lidskou rasu. Po minulém shromáždění zuřil.“

Pharzuph si povzdychl. „Dobře, zatím ještě našeptávače nepovoláme. Počkáme, až co zjistíme o dceři Belialově.“

Všichni souhlasně přikývli a Pharzuph se postavil.

„Před setkáním máme tady ve Vegas ještě pár hodin, tak proč je nevyužít?“ prohodil. Vydal se k ženě s rudou aurou, která hleděla přímo do jeho modrých očí. „Nejlepší práce na světě,“ zašeptal si sám pro sebe.

*Někdy úplně stačí někoho milovat...
Jinou perlu v temných zákoutích života nenajdete.*

VICTOR HUGO, Bídníci

KAPITOLA PRVNÍ

V PLAMENECH

Když jsem odlétala z Los Angeles, už se ve mně rozhořival plamínek. Uspokojující žár cíle a elánu, jaký jsem nikdy předtím necítila. Už nikdy nebudu jen mlčky přihlížet, jak knížata berou někomu život. Ztratili jsme našeho spojence Flynna, syna knížete Mammona. Zabil ho vlastní otec, když vládci démonů přišli na to, že Flynn je zrádce. Nikdy nezapomenu na tu příšernou bezmoc, kterou jsem cítila, když jsem byla ponořená až po krk ve vodě pod molem na ostrově a nahoře zatím knížata odsuzovala Flynna. S tímhle jsem skoncovala.

My nefilové teď zbavíme zemi démonů. A já mám stát v čele našeho útoku.

To vědomí ve mně nejprve zajiskřilo, pak se rozhořelo a šířilo se mi žilami. Bylo toho ještě tolik, co jsem neznala, ale nikdy jsem se necítila silnější a rozhodnější. A za to mohla láska... ta podstata života, kterou knížata pekel pokládala za slabost. Protože neměla tušení o její povznášející síle.

Miluju Kaidana Rowea a on miluje mě.

Miluju svou adoptivní mámu Patti a svého tátu a vím, že ti dva by za mě dali život.

Mám ráda neřily a chci je vidět svobodné, zbavené děsu z jejich otců.

Miluju dobro vlastní všem lidem, ten příslib lepší budoucnosti na zemi, do níž se už nebudou plést démoni.

Poprvé vůbec jsem o sobě nepochybovala. Když jsem se na chodníku před atlantským letištěm setkala s Patti, pevně jsem ji k sobě přitiskla. Cítila jsem se jiná než ta dívka, která ji před týdnem opouštěla. Máma se ode mě odtáhla a zkoumala mou tvář. Pak mi odhrnula vlasy z ramene a krátce přikývla, jako na srozuměnou. Bylo načase, abych zaujala své místo ve světě. Abych naplnila své poslání. Patti se zalily oči slzami, ale ramena držela zpříma, jak ji naplňovala mateřská hrdost.

Ano. Bylo načase. A její podpora pro mě znamenala všechno.

Cestou v autě domů mi zazvonil mobil. Když jsem viděla na displeji tátovo číslo, rozbušilo se mi srdce.

„Ano?“

„Dnes večer byla svolaná další schůzka ve Vegas,“ ozval se táta svým obvyklým nabručeným tónem. „Možná je to poslední možnost, kdy si můžeš v bezpečí promluvit s ostatními. Posílám ti informace mailem. Buď opatrná.“

Zavěsil dřív, než jsem stačila něco odpovědět.

Další schůzka. Takže knížata nemarní čas. To vědomí trochu nabouralo mou předchozí sebedůvěru. Jen jsem doufala, že s ostatními neřily z toho všeho vyjdeme se zdravou kůží.

Napsala jsem esemesku Kaidanovi. Měla jsem ho v kontaktech jako Jamese, podle Bonda. Vybral si to sám. On mě měl uloženu jako Kočku z koncertu.

Videochat za pul hod.

Po jeho okamžité odpovědi jsem jen zavrtěla hlavou a zrudla.

V satech, nebo bez?

Bylo fajn vědět, že si Kaidan i uprostřed všech těch pohrom dokáže zachovat smysl pro humor. Anebo možná nežertuje...

„Že by esemeskové flirtování?“ Patti odtrhla oči od silnice a zalétla jimi ke mně.

Rychle jsem Kaidanovu zprávu vymazala.

„Je to tak zvláštní,“ zamumlala jsem.

Patti se ke mně natáhla a stiskla mi ruku. „Užívej si to, zlatíčko. Každou vteřinu!“

Což jsem rozhodně dělala.

Když jsme přijely domů, ze všeho nejdřív jsem se vrhla na svoje maily, abych si přečetla zprávu od táty:

Dodatečně tě přijali na Virginský technologický institut v Blacksburgu ve Virginii. To je čtyři hodiny cesty od Washingtonu, kde budu já. Na koleji máš soukromý pokoj. Patti dostane zařízený dům v sousedním městě. Sbalte jen to nejnnutnější. Odjedete do tří týdnů.

„Patti! Pojd' si to přečíst!“

Rozběhla se ke mně a přečetla mi mail přes rameno. Pak mě zezadu objala.

„Virginie, hory,“ zašeptala. „To zní báječně, ty moje vysokoškolačko.“

Celé to znělo báječně, hlavně že Patti bude pořád blízko mě, ve vlastním domě, daleko od knížete Pharzupha, který se zdržuje v Atlantě. Zajímalo by mě, jak dlouho to táta plánoval a za kolik nitek musel zatahat.

Teď jsem to musela honem oznámit Jayovi a Veronice, dvěma lidem, které budu z Georgie postrádat nejvíc.

Patti šla dělat večeri. Já se usadila s laptopem na pohovku a připojila se na server s videochatem. V břiše mi poletovali motýlci, když jsem zadávala Kaidanovo číslo. Na monitoru se objevila jeho tvář a já zadržela dech.

„Á, moje holubička.“ Seděl za psacím stolem ve svém pokoji, bez trička, kolem ostře řezané tváře se mu vlnily pramínky mokrých hnědých vlasů. Jeho modré oči se do mě přes obrazovku propalovaly.

Páni. Prostě... *páni*. Začala jsem litovat, že jsem si aspoň nenatřela pusu leskem nebo tak něco.

„Ahoj,“ hlesla jsem zaskočeně, protože i přes monitor ze mě dokázal udělat sentimentální zamilovanou kačenu. Prohlížela jsem si jeho hrudník a horní část břišních svalů. „Nejseš nahej úplně, že ne?“

Tmavá obočí mu zaškubala. „Mám se postavit?“

Vykulila jsem oči. „Cože? Ne, ty si děláš srandu. Nejseš nahej.“

„Zrovna jsem vylez ze sprchy, kotě.“ Omluvně se zakřenil. Houby. Utahuje si ze mě.

„Měla bys to taky zkusit,“ poradil mi. „Takhle na dálku je to bezpečná zábava.“ Zamrkal a hrudník, krk i obličej mi zrudly. Otočila jsem se k zavřeným dveřím pokoje a Kaidan se rozesmál. „Už jsem tě nahlodal, vid’?“

„Ne.“ Snažila jsem se neusmívat. „Jen nechci, aby Patti slyšela ty tvoje oplzlý návrhy. A teď mlč a poslouchej.“

Pověděla jsem mu novinu o tom, kam jdu na vysokou, a Kaidan přikyvoval. Prsty si projížděl v mokrých vlasech a odhrnoval si je z obličeje.

„Bezva. Jsem rád, že vypadneš jinam. Škoda že to nejde dřív.“

„Jo.“ Kousla jsem se zesponu do rtu. „Kdy myslíš, že pro mě přijdou?“

Tvář mu potemněla. „To nevím. Možná bys mohla odjet dřív než za tři neděle. Jít někam do hotelu nebo tak.“

„Uvidím, co řekne táta po dnešní schůzce.“

Zírali jsme na sebe.

„Jsi tak zatraceně sexy,“ zašeptal tichým svůdným hlasem.

V žilách mi hučela krev. Jako vždycky z Kaie. Měl zase ty svoje postelové oči... přimhouřené, výmluvné. A možná to ani nebylo úmyslné. Náhle se mě zmocnil strach. Tenhle kluk je nebezpečný i přes půl země, vážně.

„Chovej se slušně, Kaie.“ Hlas mi zněl smyslněji, než jsem měla v úmyslu.

„Vždyť mlčím.“ Olízl si rty a já si vzpomněla, jak se ještě před pár týdny dotýkaly mého těla. Neviděli jsme se jenom den, ale už mi to připadalo neuvěřitelně dlouho.

„Hele, přestaň,“ zamumlala jsem.

Zakřenil se. „S čím?“ Jako by to nevěděl. Kaidan Rowe neměl k ničemu dál než k nevinnosti a moc dobře věděl, jak na dívky působí.

Na nočním stolku za ním zazvonil telefon.

„Vteřinku, zlato.“

Otočil se i se židlí, a když se zvedl, zahlédla jsem záblesk opálených holých pŕlek. Vyjekla jsem, zachichotala se a zakryla si oči.

„To je Blake,“ ozval se.

Sykla jsem na něj: „Ty seš fakt nahej!“

„Říkal jsem ti to... Čau kámo, jak je? Zrovna mluvím s A. Ne, nic novýho. Možná večer... Jo, tak zatím.“

Uslyšela jsem z reproduktoru nějaký šramot a Kai mě vyzval: „Teď už se můžeš podívat.“

Zamžourala jsem mezi prsty a spatřila jsem jen jeho

hezký obličej. Spustila jsem ruce a pokusila se zatvářít vážně. „Seš mizera.“

„A to máš na mně ráda.“ Opřel se o židli a zvedl svoje velká chodidla na stůl. „Taky bys to měla někdy zkusit. Samozřejmě jen se mnou, moje Ann.“

Aniž ze mě spustil zrak, vzal si do prstů pero a začal s ním točit mezi prsty. Jedině Kaidan Rowe dokázal sedět nahý před kamerou a chovat se naprosto nenuceně. Bylo to trochu... rozptylující.

Dívala jsem se, jak se mu zvedá hrudník, jak pomalu s výdechem klesá. Odložil pero. „Včera v noci se mi o tobě zdálo. Že jsi pořád tady se mnou.“

Položila jsem si ruku na tvář a nechala se jeho slovy zalít jako horkými slunečními paprsky. Pořád jsem tomu nemohla uvěřit – že to Kaidan připustil, přistoupil na to, že budeme spolu. Že mi dovolil milovat ho.

„Děkuju ti,“ hlesla jsem.

„Že se mi o tobě zdálo?“ Rozchechtal se. Usmála jsem se na něj.

Mluvit spolu a vidět se přitom jen na obrazovce bylo zvláštní. Paradoxně jsem se cítila obnaženější. Jako by kamera zdůrazňovala každé mé slovo a každý výraz.

„Ne... za všechno.“

„Blbost, krásko. Já děkuju *tobě*.“

Znovu jsme na sebe mlčky zírali. Na zlomek vteřiny jsem zapomněla, že je nahý. A pak jsem si zase vzpomněla.

„Co je?“ ozval se. „Co má tenhle pohled znamenat?“

Kéž bych hned tak nerudla. Viděla jsem ho, jak odjíždí se židlí stranou. Pak jsem slyšela, jak vstává.

„Tak jo, zlato, už je to lepší.“

Měl na sobě běžecké tepláky, s pasem tak nízko, až jsem viděla prohlubně ve tvaru V na jeho bocích.

Ježíši.

„To není fér, víš,“ ozval se Kaidan, když se posadil a naklonil se ke kameře.

„Co není fér?“

„Že už jsi dvakrát viděla můj zadek a já tvůj ani jednou.“

Zavrtěla jsem hlavou, pořád rudá jako rajče.

„No tak,“ pobídl mě. „Jenom jedno kouknutí!“

Rozesmála jsem se. „Ne!“

I on se smál. „Víš, že si z tebe jen utahuju.“

Loupla jsem po něm předstíraně pohoršeným pohledem. Pořád se pochechtával a kolem očí se mu dělaly ty sexy vějířky. Když jsme byli spolu, tolik si mě nedobíral, ale technologie mu zřejmě zaručovala pocit bezpečí, který ho sváděl k odvážnějším výpadům.

Asi bych si na to měla zvykat.

Musím si na to zvyknout, jestli nechci pořád rudnout a nebo se schovávat pod koberec.

Zapípal mi mobil. Otevřela jsem si esemesku. Od Mar-ny. Byl v ní jen otazník.

„Kdo ti píše?“ zeptal se napjatě Kaidan.

„Marna. Vydrž. Rychle jí zavolám.“ Dvojčata neměla po-
nětí, co se stalo na ostrově, jak blízko jsme byli tomu, aby
nás chytili. Zachvěla jsem se při vzpomínce na to, jak hroz-
ná zima mi byla ve vodě pod molem, na kterém si knížata
pohrávala se svou kořistí. Jak zabili Flynnu a odtáhli jeho
tělo do moře...

Žaludek se mi sevřel, jak se mi všechny ty výjevy zase
vrátily.

Sestry určitě věděly, že se něco děje, když jejich otec od-
jel na schůzku a nikdo z nás nefů, Blake, Kaidan, Kopano
a já, nezvedal celou tu dobu telefon.

Vzala to okamžitě.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji.

„Jsi v pořádku? Co se sakra děje?“

Věděla jsem, že knížata mají dneska setkání, ale stejně jsem telefonickým hovorům nedůvěřovala.

„Není to dobré,“ odpověděla jsem vyhybavě. „Jeden z našich... to má za sebou.“

Marně chvíli trvalo, než pochopila. Pak zalapala po dechu. „Panebože...“ cítila jsem, že se chce zeptat kdo, ale udržela se. Místo toho vyhrkla: „Jsme v Miami a máme dva dny volno. Můžeme přijet?“

„Ano, prosím.“ Ulevilo se mi, že si o tom budeme moci promluvit z očí do očí.

Zavěsila jsem a soustředila jsem pozornost zase na Kai-dana. Humor nás už oba opustil.

„Všechno dobře dopadne,“ hlesla jsem. „Čím dřív se jich zbavíme, tím líp.“

Kai naprázdno pohnul rty. V duchu jsem ho pobízela, ať to vysloví nahlas.

„Čeho se bojíš, Kaie?“

„Jenom jedny věci.“ Jeho modré oči se setkaly s mým pohledem. „Že tě ztratím.“

Na tváři se mu mihla bolest. Sevřelo se mi srdce. Oba jsme věděli, co nás teď čeká.

„Slib mi, prosím, že budeš opatrná, Ann. Žádný zbytečný hrdinství.“

„Slibuju. Nemám v úmyslu udělat ze sebe mučednici. Chci to přežít. Zbavit se jich, ale zůstat naživu. S tebou.“

Bolest mu z tváře zmizela. Tahle představa se mu nejspíš zamlouvala.

Telefon mi znovu zabzučel s doručenou esemeskou. „Jay,“ oznámila jsem do kamery.

Uz doma?

JJ, odpověděla jsem.

Prijdes, pls?

Obočí se mi stáhlo obavami.

„Co je?“ zeptal se Kaidan.

„Nevím. Chce, abych k němu přišla.“

„Tak běž. Budu tady celej večer, ozvi se mi, až se vrátíš.“

Vzhlédla jsem k němu s vděčným úsměvem. „Ty seš prostě nejlepší přítel, jakýho si holka může přát.“

Zamrkal. „Tak se brzo vrať, zlato. Jo, a na něco se Jaye za mě zeptej. Proč se dýdžej vždycky tak rychle opije?“

„Dobře, zeptám. A pointa?“

„Protože pořád všechno míchá.“ S nadějí se na mě upřeně zadíval.

„Aha, jasně.“ Vynutila jsem ze sebe úsměv.

Kaidan se zatvářil zklamaně. „Není to legrační?“

„Ne,“ ujistila jsem ho a zasmála se. „Ale Jay to ocení.“

Usmívali jsme se na sebe, když jsme se odhlašovali, a já se pak vydala za Jayem.

KAPITOLA DRUHÁ

ZAČÍNÁ TO

Sama jsem si otevřela dveře Jayova domu a vydala se do jeho pokoje. Odděleně tam seděl on a Veronica – ona na jeho židli u stolku s počítačem, Jay se opíral o čelo postele. Oba obklopovala aura tmavomodrého smutku. Ta Veroničina v sobě měla i šedavý stín nervozity. Už z té vzdálenosti mezi nimi a z napětí ve vzduchu jsem poznala, že se rozešli.

„Ahoj,“ pozdravila mě Veronica.

Posadila jsem se na kraj postele. „Ahoj.“

Jay se otočil na moji kamarádku s nakrčeným obočím. „Chceš jí to říct ty?“

Kousla se do rtu. „Totiž, dostala jsem fakt bezvadnou nabídku. Zatím jsem to nikomu nevykládala, protože jsem si nebyla jistá, jestli to mám vzít, ale pak jsem se rozhodla, že do toho půjdu. Jedu na jeden semestr studovat do Španělska.“

„Do Španělska!“ Nemohla jsem se neusmát. Znělo to úžasně. Veronica mi do toho obrázku dokonale zapadala.

Když jsem ale viděla nedostatek nadšení v Jayově výrazu, opustilo mě i to moje. „Aha.“

Ticho.

„Udržovat vztah na dálku je asi dost těžký, co?“ zkusila jsem to.

„Je tady časovej posun,“ spustila Veronica. „A Jay po večerech pracuje a já budu mít asi řůru učení...“

Věděla jsem, že je v tom víc než jen časový posun, vzdálenost a spousta povinností. Na těch dvou už jsem vlastně pozorovala celé měsíce, kam jejich vztah asi spěje. Teď mi ani jeden nepřipadal šokovaný nebo rozzlobený. Oba byli jen smutní.

„Hele... jste v pohodě, vy dva?“

Jay si dloubal do švu džínů. „Je to super příležitost, že jo. Něco takovýho se nedá zahodit.“

Podívala jsem se na Veronicu a uviděla jsem, jak se kolem ní šíří mlha světle šedé provinilosti. Po chvíli se barva rozptýlila v modři.

Poklepala jsem na postel mezi sebou a Jayem a Veronica se roztřeseně zvedla. Přišla k nám, posadila se tak, že jsme seděli všichni v půlkruhu, s tvářemi obrácenými k sobě. Jayova aura se s Veroničinou blízkostí trochu rozsvítila.

„Mám vás ráda, lidi,“ začala jsem.

Veronica se kousla do rtu. „Nezlobíš se na mě kvůli tý škole? Já vím, že jsme se domlouvaly, jak budeme na koleji bydlet spolu...“

„Ne, jasně že nezlobím.“ Načasování bylo příšerné, ale musela jsem jim to povědět hned teď. „Mám vlastně taky velkou novinu.“

Oba se na mě zadívali. Čekali.

„Nakonec nepůjdu na techniku tady v Georgii. Táta se stěhuje do hlavního města a chce nás mít blíž, takže zatahal

za nějaký nitky a zařídil, aby mě vzali na Virginské technologické institut. Budeme se s Patti stěhovat.“

Mí kamarádi vykulili oči. „Cože?!“ vyhrknul Jay, právě když Veronica hlesla: „Páni!“

„Já vím, je to všechno tak narychlo, ale asi potřebuju změnit prostředí. Táta si to taky myslí.“

„Lidi, to je šílený.“ Jayovi se na chvíli zaleskly oči. „Tak vy mi obě odjedete.“

S Veronicou jsme se k němu zároveň vrhly a objaly ho a Jay zase objal nás. Naše poslední společné objetí.

Když jsme se od sebe odtáhli, ucítila jsem, jak se mezi námi něco podivně posunulo. Ta změna pramenila z vědomí, že už to nikdy nebude jako dřív. Mohli jsme to buď přijmout a pokusit se zůstat přáteli i za těch nových podmínek, nebo nechat vzdálenost a čas, aby nás rozdělily navždycky. Jay mě pevně chytil za ruku a já věděla, že bude stát při mně – vždy, když půjde o něco důležitého. Zato Veronica... ta už se tvářila odtažitě. Nemohla jsem jí to mít za zlé. Byla vzrušená z pomyslení na svou novou budoucnost, toužila roztáhnout křídla a letět.

Otřela jsem si koutky očí. Veronica se ke mně naklonila, aby mě poplácala po rameni.

„Hele, a s Kaidanem jste fakt spolu? Jako doopravdy?“

Změna tématu trochu odlehčila napětí v pokoji. Pokusila jsem se udržet svůj široký úsměv na uzdě. Už jsem skoro zapomněla, že jsem jim oběma v opilosti poslala z Los Angeles esemesku, abych se jim pochlubila.

„No jasně.“ Jay vyskočil z postele. Najednou se tvářil dychtivě, ve tmavé auře se mu objevil oranžový pruh. „Ale jak se to stalo? Já ani nevěděl, že letíš do L. A.“

„Bylo to šílený.“ Zvedla jsem nohy na postel a zkřížila je do tureckého sedu. Oba si mysleli, že v Kalifornii bydlí můj

táta. Byla to jedna z těch polopравd, které jsem jim tak nerada vykládala, jenže občas to jinak nešlo. „Táta mě pozval na návštěvu, a když jsem byla u něj, vydala jsem se navštívit Blakea. Jenže Kai byl zrovna u něj.“

Oba na mě netrpělivě zírali.

„A?“ pobídla mě Veronica.

„Nejdřív jsme se pohádali, protože jsme potřebovali pročistit vzduch, a Kai na mě žárlil, protože jsem se líbala s Kopanem –“

„Cože?!“ přerušili mě dvojhlasně.

Jejda.

„Kdy se to stalo?“ Veronica popolezla blíž, už mi skoro seděla na klíně, jak ze mě chtěla vypáčit všechny podrobnosti.

„O vánočních prázdninách.“

V kumbále s košťaty v Austrálii, kam jsme se vydali přemluvit Flynnna, aby se stal naším spojencem. Vzpomínku na ten zvláštní zážitek teď zastřela Flynnova smrt.

„Nemůžu uvěřit, žeš mi to neřekla!“ Veronica zkřížila ruce na prsou a z aury jí vyšlehl temně rudý vztek. Zadívala jsem se na ni a snažila se jí mlčky naznačit očima, že ona se mi o tom Španělsku taky předtím nezmínila. Došlo jí to, spustila ruce a aura se jí zbarvila provinilou šedí.

„Vyčítala jsem si to,“ přiznala jsem. „Je to jen kamarád, neměla jsem to připustit. Prostě jsem to zvorala, a když to Kaidan zjistil, zuřil.“

„To je teda drama,“ utrousil Jay. Ale napjatě mě poslouchal.

Suše jsem se zasmála. „To si piš. Bylo. Ale když jsme se s Kaiem konečně dohodli, že si o tom promluvíme, tak... já nevím. Nějak jsme oba usoudili, že už se sobě nechceme navzájem vyhejbat.“

„A teď spolu chodíte,“ ozvala se nepřítomným tónem Veronica.

Všichni jsme ztichli. Já a Kai jsme teď spolu, kdežto Jay a Veronica už nejsou.

Veronice zapípal telefon. Zaúpěla.

„To je táta, už musím jít. Pozval na večeri nějaký lidi z práce a bude tam celá naše rodina.“

Její otec byl hlavní důvod, proč se chce dostat co nejdál od domova.

„Zavolej mi pak,“ šeptla jsem.

„Jasně. A budu chtít slyšet všechny podrobnosti.“

Otočila se k Jayovi. Oba je pořád obklopovala tmavomodrá aura smutku žíhaná nervózní šedí.

„Uvidíme se potom?“

„Jo, jasně.“

Chvilu ticha. Pak se Veronica otočila a odešla.

„Seš v pořádku?“ zeptala jsem se tiše Jaye. Vypadal hodně unaveně.

„Já... nevím. Teda, asi jsem věděl, že to není navždycky, ale stejně... je to na pytel.“

Viděla jsem, jak z jeho aury proudí silná bolest ze ztráty. Chtěla jsem ho nějak rozveselit.

„Hele, mám ti od Kaidana vyřídit jeden vtip.“

Jeho barvy hned trochu zesvětlily. Se zájmem mě poslouchal, a když jsem došla k pointě, jen zamrkal. Tvář měl dál vážnou. „Ten tvůj kluk by se fakt měl držet toho, co mu jde, vypadat neodolatelně. Vtipy ať nechá normálním lidem, jako jsem já.“

Svalila jsem se na kraj postele a hihňala se. Jay se smál se mnou.

„Ježíš, mně se tak ulevilo, že je taky něco, co tomu pacholkovi nejde,“ prohodil Jay, když jsem se trochu uklidnila.

Nechtěla jsem ho ještě nechat samotného. „Nechceš skočit třeba na pizzu nebo se jít někam najíst?“ Patti sice doma vařila večeri, ale kdybych jí zavolala, co se stalo, určitě by to pochopila.

„Čéče, to bych moc rád, ale bohužel nemůžu, musím posekat trávník. Hele, nedělej si se mnou starosti, jo?“ Škádli-vě do mě strčil.

„Tak já ti zavolám, ok?“ navrhla jsem.

„Jasně.“ Vstal z postele a nazul si staré tenisky. Pak popadl vybledlou kšiltovku a nasadil si ji na hlavu. Zvedl zařátou pěst a já mu o ni drnkla svojí, než jsem ho objala na rozloučenou.

Když jsem jela domů, myslela jsem na to, jak spolu Veronica a Jay bývali šťastní. Vybavila jsem si, jak mi Veronica ukazovala v mobilu fotky z léta a pak mi ho najednou vytrhla, zavřela a z aury jí vyšlehl temně šedý proud zahanbení. Než mi telefon vyškubla, zahlédla jsem... no, hodně z jejího svlečeného těla. Nikdy předtím jsem ji neviděla tak zrudnout.

„Ježíši, já myslela, že tyhle jsem vymazala,“ vyhrkla.

„To je... proč bys... teda... posílalas to Jayovi?“

„To ne! Já... prostě... jen jsme blbli. Je to můj kluk!“

Začala jsem se smát jako první, ale za chvíli jsme se hihňaly obě, abychom zaplašily šok a napětí.

Veronica Jayovi očividně věřila. Napadlo mě, jestli bych dokázala udělat něco tak odvážného, abych překvapila Kaie?

Myslela jsem na to ještě ve chvíli, kdy jsem vystoupila z auta a zamířila po schodišti v našem činžáku nahoru. Pattino auto tam nebylo. Nejspíš zajela nakoupit nějaké krabice na stěhování.

U dveří bytu jsem se zarazila, protože jsem najednou měla děsivý pocit, že něco není v pořádku. Pomyslela jsem

si, že je možná nablízku démonický našeptávač, a srdce se mi prudce rozbušilo. Bloudila jsem pohledem kolem, ale nic jsem neviděla. Nakoukla jsem dolů po schodech. Taky nic.

Roztřesenou rukou jsem vsunula klíč do zámku a zjistila, že je odemčeno. Divné. Patti ještě nikdy nezapomněla zamknout. Srdce mi tlouklo až v krku, když jsem zalovila v kapsách šortek a nahmátla vystřelovací nůž, který jsem u sebe pořád nosila. Druhá ruka mi vklouzla do kabelky a sevřela jílec Kordu spravedlivých. Strčila jsem do dveří, ale nevešla dovnitř. Do nosu mi stoupla vůně z kuchyně, něco se tam v pomalém hrnci vařilo.

„Je někdo doma?“ zavolala jsem s předstíranou veselostí.

Nic nevypadalo jinak než obvykle. Sevřela jsem jílec nože a nakoukla za roh. Nikde nikdo. Vešla jsem, zavřela za sebou dveře a vydala se pomalu na obchůzku kolem bytu – kuchyně, balkonu, koupelny, šatny. Nic. Teprve když jsem vešla do svého pokoje, vybuchla mi v žilách panika.

Můj koš na prádlo ležel na zemi, špinavé věci z něj byly vysypané všude kolem. Automaticky jsem zaujala obrannou pozici a chystala se na boj. Stejně mě ale šokovalo, když se zpoza dveří vyřítil muž v černém s vlasy na ježka. Měsíce tréninku mě automaticky postrčily do akce.

Vrhla jsem se kupředu a předklonila se, abych ho vychýlila z rovnováhy, až se srazíme. Kabelka s kordem mi vylétla z ruky a udeřila do stěny. Podařilo se mi udržet se na nohou, zatímco se vetřelec kutálel po zemi. Zhoupnutím se elegantně zvedl na nohy, což mi sebralo pořádný kus sebedůvěry. Švihla jsem nožem a čepel mu projela bicepsem. Sykl bolestí. Snažila jsem se nemyslet na to, že jsem právě poprvé v životě úmyslně prolila krev jiného člověka.

Rychlostí blesku vykopl pravou nohou. Ucukla jsem, ale stejně mě zasáhl do ruky a přiměl mě pustit nůž. Prudká

bolest mě připravila o schopnost logicky uvažovat. Místo abych ustoupila, vrhla jsem se proti němu. Hlavou a ramenem jsem narazila do jeho břicha pod žebry, čímž jsem ho zaskočila. Zachroptěl a chytil mě za pas, ale byla jsem rychlejší. Popadla jsem ho za nohu pod kolenem a šklubla. Strhla jsem ho na zem.

Pravičkou mě uchopil za zápěstí a já zešilela. Kopala jsem ho všude, kam jsem dosáhla – do slabin, hrudi, kolen, boků. S hekáním se pohyboval kolem mě. Oba jsme byli tak plní adrenalinu, že jsme nedokázali přestat. Silný kopanec do podpaží ho přiměl pustit moji ruku a hlasitě vykřiknout. Otočila jsem se a chtěla se dát do běhu, ale chytil mě za kotník. Upadla jsem čelem k zemi, na lokty, a v příští vteřině ho už měla na zádech. Zběsile jsem sebou házela, snažila se ho shodit, ale držel mě veškerou silou, která mu ještě zbývala.

„Pusť mě!“

„Přestaň sebou mlátit, ty náno!“

Jeho přízvuk zněl nějak evropsky. Zahlédla jsem svůj nůž – byl tak blízko, jen pár kroků ode mě. A pak jsem spatřila nohy, které se blížily ke dveřím. Útočník ten pohyb zřejmě také zahlédl. Cítla jsem, jak se nade mnou nadlehčil a otočil. Poté něco zasvištělo vzduchem a, než se muži stihlo z hrdla vydrat vyjeknutí, s mohutným žuchnutím to na něj dopadlo.

Sklouzl ze mě, chytil se za hlavu a zakňučel bolestí. Ohlédla jsem se a spatřila za sebou stát Patti. V jedné ruce měla těžkou pánev, ve druhé revolver. Odkdy má sakra zbraň?

Pustila pánev a natáhla ke mně volnou ruku. Když mi pomohla vstát, uchopila revolver oběma rukama a namířila ho na muže. Chvěla se, ale její výraz byl smrtící.

„Je to jeden z vás?“ zeptala se mě šeptem.

Prohlédla jsem si útočníka. Na jeho hrudi jsem neviděla žádný nadpřirozený symbol, který by naznačoval, že je to

démon nebo nefil. Zavrtěla jsem hlavou. „A rozhodně není ani odsud.“

„Zavolej policii,“ vybídla mě Patti.

Poslechla jsem ji. Zatímco jsme čekaly, začal muž něco mumlat. Ruka mu krvácela a na spánku měl fialovou bouli. Patti přešlapovala. Věděla jsem, že ji ten pohled zneklidňuje.

„Prosím,“ zašeptal vetřelec. „Nevydávejte mě. On mě určitě zabije.“

Puls, který se mi začínal alespoň trochu uklidňovat, se zase zběsile rozlétl.

„Kdo?“

Tolik jsem si přála naivně věřit, že to bylo jen obyčejné vloupání.

„Zabije mě!“ vykřikl.

Dveře bytu se rozlétly.

„Paní Whittová? Policie!“

„Prosím,“ zašeptal útočník.

„Tady!“ vykřikla Patti přes rameno. Sklonila se k muži a dodala: „Pozdě.“

Zásahový oddíl muže odvezl a další hodinu pár policistů strávilo prohlížením našeho bytu a naším výsledkem. Zámek nebyl rozbitý, tomu chlapovi se ho nějak povedlo odeknout. Rozhodně to byl profesionál.

„A vy netušíte, proč se sem ten muž vloupal a napadl vás?“ zeptal se vyšetřovatel. Znovu.

„Ne,“ odpověděla jsem popravdě. Byla jsem zmatená. Ten v černém se mě nepokusil zabít, to mi bylo jasné. Jako bych ho překvapila svou prudkou obranou. Pro něco ho sem poslali. A já to nebyla.

Když začal důstojník uklízet desky s papíry, vešel do pokoje jeho kolega. Nesl něco v igelitové tašce. Uvnitř byl malý kousek růžové látky, který mi připadal něčím známý.

„Asi jsme zjistili, co tady ten úchyl hledal,“ prohodil strážník. „Použité ženské prádlo.“

Proboha! Moje kalhotky!

Patti zalapala po dechu. Vyšetřovatel si povzdychl a zavrtěl hlavou. „No, pořádně jste si ho podaly, dámy. Obvykle lidem nedoporučujeme, aby se zkoušeli sami bránit lupičům, ale vy jste to zvládly.“

„Děkujeme, pane,“ hlesla Patti.

Když odešli, zůstaly jsme stát a zíraly na sebe. Pattiny nazrzlé vlasy jí rozčuchaně trčely kolem obličeje. Byla jsem ráda, že se už brzy budeme stěhovat, protože náš domov mi teď připadal pošpiněný. Jako by ho někdo znásilnil. Už jsem si tu nepřipadala v bezpečí.

Kde jsi vzala zbraň? zeptala jsem se Patti znakovou řečí pro případ, že by nás poslouchal někdo z knížat nebo nefilů.

Dal mi ji tvůj otec.

To mi taky došlo. Byla jsem ráda, že ji má, samozřejmě.

Kdo toho muže poslal? Ještě než dokončila neobratné znaky, už jsem znala odpověď.

Pomalu jsem jí ukazovala jednotlivá písmenka. *Pharzuph.*

Kníže smilstva, otec mého kluka. Bylo jasné, že za tím stojí on. Pharzuph chtěl odhalit, jestli byla lež, co mu otec o mně řekl tehdy na setkání knížat a nefilů na Nový rok před sedmi měsíci. Chtěl zjistit, jestli jsem ještě panna, což bylo u nefilky mého věku něco neslýchaného. Jedině Pharzuph dokázal něco takového u lidí zavětrít. Znechucením mi přeběhl mráz po zádech. Otrásla jsem se a napřímila jsem ramena.

Jak chcete, knížata, pomyslela jsem si. *Hra už začala.*

KAPITOLA TŘETÍ

BLÁZNIVÝ DEN

Když jsem se dostatečně uklidnila a zkrotila svoje nervy natolik, že jsem se dokázala vrátit do spouště ve svém pokoji, vytukala jsem na videochatu Kaidanovo číslo a pověděla mu, co se stalo. Nemusel mi ukazovat barvy své aury, vražedný výraz v jeho obličejí mluvil za všechno. Promnul si hrubě dlaněmi pleť kolem očí a zabořil prsty do vlasů.

„Dneska jsou všichni ve Vegas. Musel tam toho chlapa poslat, ještě než odjel. Chci, abys odtamtud zmizela.“

„Já vím,“ přikývla jsem. „Půjdeme do hotelu. Ne že bychom se jim mohly schovat nadlouho, ale aspoň zjistíme, jestli jim jde o mě. Chtěla bych to říct tátovi, ale bojím se mu psát esemesky, když je na tom setkání.“

„Počkej, třeba se s tebou spojí sám.“

Přikývla jsem a kousla se do rtu.

„Seš v pořádku?“ zeptal se Kaidan.

„Jo, ale ten chlap mě hrozně vyděsil,“ přiznala jsem. „Jen-

že taky jsem v sobě objevila odhodlání, který nějak trumflo ten strach, a to bylo dobré.“

„Prima. Jsem rád, žeš to zvládla. A Patti je v krizový situaci úžasná, co?“ Snažil se mluvit lehce, ale rysy mu pořád ještě křivila zuřivost.

„Jo, to teda.“

„Co ti chtěl Jay?“

Vyložila jsem mu, jak je to teď s Jayem a Veronicou, ale nevypadal, že by ho to překvapilo. Nefové umějí vycítit, když se lidem hrouť vztah. Zvlášť když jsou to často oni sami, kdo to způsobí.

„Oni se s tím nějak vyrovnají, zlato,“ ujistil mě.

„Já vím,“ hlesla jsem.

Měla jsem v plánu povídat si s Kaiem přes kameru celou noc, abych využila každou vteřinu, kterou jsme ještě měli. Ale byla jsem po tom útoku vyplašená a připadalo mi, že zůstat tady by nemuselo být nejmoudřejší.

„Měla bys jít,“ ozval se Kaidan, jako by mi četl myšlenky.

Zírala jsem na monitor, na jeho hezký obličej s jemnými vráskami starostí kolem očí.

„Miluju tě.“

Naklonil hlavu ke straně a ty vrásky se trochu vyhladily. „Já tebe taky.“

Ta slova z jeho úst, pronesená jeho hlasem, pro mě tolik znamenala.

Políbila jsem si prsty a dotkla se jimi tváře na obrazovce. Kaidan to gesto napodobil a pak jsme se oba zdráhavě odpojili.

S Patti nám netrvalo dlouho popadnout naše připravené tašky s nejdůležitějšími potřebami a vypadnout. Vyjely jsme z města a asi po hodině se zastavily v jednom hotelu.

Když jsme se ubytovaly, snažily jsme se uklidnit tím, že

jsme hrály karty a kostky. Už nás začínala zmáhat ospalost, když mi zazvonil mobil. Srdce mi prudce narazilo do žeber, když jsem uviděla tátovo číslo.

„Ano?“

„Kde jsi?“ Jeho hlas zněl tlumeně, tichounce.

„V jednom hotelu v Georgii.“

„Sama?“

„S Pě.“

„Rozdělte se. Od téhle chvíle se spolu musíte stýkat co nejmíň.“

„Dobře.“ Otočila jsem se k Patti, která seděla na posteli proti mně, pozorovala mě a dýchala jen mělce, jak čekala na nové zprávy. „Dneska večer se něco stalo.“

„Co?“

Pověděla jsem mu o útočníkovi a jak se mi pokusil odnést spodní prádlo. Ticho na druhém konci spojení mi připadalo, jako když před výbuchem syčí zápalná šňůra.

„Do bytu už se nevracejte.“ Z jeho chraptivého rozzuřeného hlasu mě zamrazilo.

„Je dneska v noci někdo v okolí Atlanty?“ Měla jsem na mysli demony.

„Ne. Všichni tady zůstávají až do rána, ale měj oči na stopkách. Brzo se ozvu.“

Zavěsila jsem a zadívala se na Patti. „Táta chce, abychom se rozdělily. Ještě dneska. Ráno za tebou přijdu.“

Brada se jí třásla, ale odkašlala si a přikývla. „Prosím, Anno, dávej na sebe pozor. A chci, aby sis vzala revolver.“

Natáhla se po kabelce, ale zarazila jsem ji. „Ne, nech si ho ty. Já mám svoje nože, s těma to umím a nosím je pořád u sebe.“

Patti mě k sobě prudce přitiskla. Když jsem se odtáhla, cítila jsem knedlík emocí v krku.

Vyjela jsem od hotelu, aniž jsem tušila kam. Po chvíli mi zazvonil mobil. Když jsem uviděla Marnino číslo, potěšilo mě to.

„Jsem v Atlantě, kde jsi?“ zeptala se bez dlouhých úvodů.

Rozhodla jsem se ve zlomku vteřiny. „Přijedu za vámi.“ Normálně jsem do centra Atlanty nikdy nejezdila, vyhýbala jsem se Pharzuphovi a jeho našeptávačům, ale dnes v noci byli démoni ve Vegas, takže ve městě byl vzduch čistý. Marna mi řekla jméno hotelu a o hodinu později už jsme se vítaly dole v hale. Chytila jsem ji pevně kolem hubených ramen. Ginger jsem chtěla jen rychle obejmout, pokud mě vůbec nechá, ale k mému úžasu si mě sama podržela v náručí.

„Kdo je ten mrtvý? Blake?“ zeptala se prázdným hlasem.

„Cože, ne!“ Odtáhla jsem se a viděla, jak Ginger prudce vydechla. „Promiň, Ginger, nechtěla jsem tě tak vyděsit.“ Ztišila jsem hlas. „Je to Flynn.“

Sestry se nad tou zprávou zatvářily zároveň sklíčeně i ulehčeně. Marna si uhladila uniformu letušky a ztěžka si povzdychla.

„Víte co? Já se ubytuju, půjdeme na pokoj a tam vám všechno řeknu,“ navrhla jsem.

Když jsme si v pokoji udělaly pohodlí, vyličila jsem jim, co se stalo v Los Angeles – všechno od chvíle, kdy jsem zůstala v Kaidanově bytě a Kai s Kopanem odletěli do Sýrie, aby zachránili Zanii. Pak jsem jim popsala, co se stalo na ostrově, a skončila dnešním přepadením našeho bytu. Vynechala jsem informaci, jak jsem se setkala s Blakeovou přítelkyní, kterou si má podle rozkazu svého otce brzy vzít. Měla jsem pocit, že to by Ginger neunesla.

Obě na chvíli ztratily řeč.

„Takže to začalo,“ ozvala se konečně Marna.

„Ano,“ zašeptala jsem.

„Jen počkejte, vy sráči,“ vyhrkla nenávistně Ginger. Zažily jsme vzácný okamžik kamarádkského porozumění. Zvedla jsem ruku zařatou v pěst a Ginger mi do ní bouchla svojí. Marna vyhrkla: „Ježíši...“ a sestra na ni protočila panenky.

Zazvonil mi telefon a srdce mi už zase vyletělo do krku. Bude to už teď pořád takové? Pořád budu uzlíček nervů?

Když jsem se podívala na mobil, ulevilo se mi. „Jenom Jay.“

Vzala jsem hovor a viděla jsem, jak se Marniny veliké oči ještě rozšířily. V pozadí jsem slyšela nějaký rámus. „Hele, co děláš dneska večer?“ zeptal se můj kamarád.

„Nic zvláštního.“ Zamrkala jsem na Marnu. „Co je?“

„Nevím, nějak se mi po práci nechce domů, abych tam trčel sám. Říkal jsem si, jestli třeba nejseš na nějaký párty nebo tak, že bych dorazil za tebou.“

Už jsem si ani nepamatovala, kdy by Jay naposledy stál o mou společnost. Totiž, samozřejmě že když má kluk přítelkyni, tráví čas hlavně s ní, to jsem naprosto chápala. Ale stejně mi to teď udělalo radost. Chyběl mi.

„Kde jsi?“ zeptala jsem se.

„Dělám dýdžeje v Atlantě, ale za půl hodiny končím.“

Usmála jsem se. Marna se usmála. A Ginger zase protočila panenky.

„A co kdybych radši s pár kámoškama přišla za tebou?“

„Cože, fakt? Tak to by bylo super. Je to tady od osmnácti.“

Řekl mi název klubu. Od hotelu to bylo asi patnáct minut cesty.

Trochu jsem se styděla za to, co chci udělat. Jay s Veronicou ještě nejsou od sebe ani den a já už mám v plánu přivést k němu dívku jeho snů. Veronicu by to urazilo a mrzelo by ji to, i když to ona se rozhodla Jaye opustit. Netušila jsem,

jestli Marnu bude Jay přitahovat i teď, když je bez přítelkyně. Možná ne, možná si dělám starosti zbytečně.

Když jsme přišly do klubu, hned mě napadlo, že čerstvě oholený Jay s kšiltovkou otočenou dozadu vypadá hodně přitažlivě. Jeho budka byla o kus výš než taneční parket. Jay si ramenem přidržel na uchu sluchátko, zatímco oběma rukama měnil cédéčka a nastavoval číselníky. Koutkem oka jsem zahlédla, jak na něj Marna zírá. Hodně upřeně.

Sotva jsme vešly, obklopila nás parta mladíků v těsných tričkách.

„Vysmahněte,“ zavrčela na ně Ginger.

Američtí kluci byli zřejmě stejně fascinovaní jejím britským přízvukem jako já, protože zůstali pitomě stát na místě.

„Ty seš Anglanka?“ zeptal se jeden z nich Ginger s vykulenýma očima.

Když jsem spatřila výraz znechucení na její tváři, bylo mi jasné, že jí to nepřipadá vůbec roztomilé. Chytila za ruku Marnu, ta chytila mě a protáhly jsme se kolem nich. Vrhla jsem na ně přes rameno omluvný úsměv, protože já jediná je chápala.

Když nás Ginger dovlekla na taneční parket, v puse mi vyschlo při pohledu na všechny ty lidi, kteří se kolem nás opíjeli. Po tom týdnu, který jsem měla za sebou, moje tělo škemralo o alkohol. Ale jsem dcera Knížete závislosti. Jedna sklenička by jen přiživila mou touhu po dalších.

Místo toho jsem se soustředila na budku dýdžeje.

Před sebou jsem slyšela, jak se Ginger ptá Marny: „Myslíš to vážně?“

Její sestra nepatrně, ale rozhodně přikývla.

Dvojčata se zastavila, když se v reproduktorech ozvala smyslná píseň s temnou basovou melodií, jedna z těch, kte-

ré nutí člověka rozpohybovat tělo. Já ale dokázala jen stát na místě a zírat s ostatními na to, jak to rozbalily moje kamarádky.

Kolem nich se rozlily rudé aury, když se v dokonalé synchronizaci pohybovaly proti sobě. Vzhledla jsem k budce nad parketem a zjistila, že Jayova aura praská jako ohňostroj, oranžově, žlutě, rudě. Odtrhnul oči od dívek, sklouzl jimi ke mně a jeho aura se trochu zklidnila. Pak se do ní vkradl šedavý nádech provinilosti.

Vykulil na mě oči, jako by chtěl říct: *Co tě to napadlo?*

Pousmála jsem se na něj a pokrčila rameny. Dvojčata tady byla jen na jedinou noc. Za těch pár hodin asi nehrozilo, že by se do sebe Jay s Marnou zamilovali nebo udělali něco šíleného.

Když píseň skončila a dvojčatům všichni tleskali, vydaly jsme se z tanečního parketu najít si stůl.

„Dám si skleničku,“ oznámila nám Ginger. Významně se na nás zadívala, zřejmě s nevyřčenou otázkou, jestli taky něco chceme.

„Já taky,“ hlásila Marna.

Ajá! „Pro mě ne, díky,“ odmítla jsem.

Když Ginger odešla, Marna si zvedla vlasy ze zpoceného krku a ovívala si dlaní obličej. „Jay vypadá dobře.“

Připadalo mi, že ho sleduje s opravdovou náklonností. „Rozešel se s Veronicou a je volnej... pro případ, že by tě to zajímalo.“

Spustila si vlasy a ve velkých kulatých očích jí zajiskřilo. „To myslíš vážně?“

„Jo, ale Marno... stalo se to teprve dneska.“

Její výraz okamžitě posmutněl. Zkoušet to na kluky čerstvě po rozchodu nebyl dobrý nápad.

Ginger se vrátila se dvěma stejnými červenými koktejly

a jeden postavila před sestru. Mlčky si ťukly a napily se. Dovolila jsem si pár vteřin závisti, než jsem odtrhla zrak.

O čtvrt hodiny později předal Jay službu svému nástupci a přišel za námi. Marna se ani nesnažila ovládnout svůj neodolatelný úsměv. Vyskočila, zhoupala se na patách a rozběhla se ho obejmout.

„Ta po něm teda vyjela,“ zamumlala Ginger.

Jay podržel Marnu v objetí a zavřel přitom oči. Byl už o dost vyšší než ona. Po chvíli se od sebe odtáhli, aby si jeden druhého prohlédli, a mně se srdce sevřelo nad tím, jak na sebe zírali s otevřeným obdivem.

„Ten kluk není nic pro ni,“ sykla směrem ke mně Ginger.

Neodpověděla jsem. Věděla jsem, jak to myslí – že Jay by byl pro Marnu až moc dobrý, jenže dobrý v našem světě znamená špatný. Marna si nemohla dovolit být zamilovaná, když musela svádět muže k nevěrám. Kaidan a já jsme taky hodně riskovali, ale rozhodli jsme se, že být spolu nám za to stojí. Jay nevěděl nic o démonech, andělech, nefilech. Kdyby si s ním Marna něco začala, skončilo by to jedinež zlomeným srdcem obou dvou.

Ale na to jsem asi měla myslet dřív.

„Co tady děláš?“ zeptal se Jay. Sklouzl pohledem po její postavě v uniformě letušky. „Máš volno mezi lety?“

„Jen krátký. V pět ráno zase odlítám.“

Jay hvízdal. „Tak to je milý překvápko. Moc rád tě zase vidím.“ Usmál se na ni, ale koutky očí měl svěšené po tom emocionálně vyčerpávajícím dni.

Marna ho poplácala po tváři. „Tak pojď, fešáku. Vypadneme odsud.“

Všichni čtyři jsme se vyhnuli z klubu a Marna nepřestávala držet Jaye za ruku. Ginger se na ně zezadu mračila. Chápala jsem její obavy o Marnu. Sama jsem si dělala sta-

rosti s Jayovým zranitelným lidským srdcem. Zároveň jsem věděla, že by ničemu neprospělo, kdybychom se do toho s Ginger snažily nějak zasahovat.

Vyšly jsme do horké, dusné noci a Ginger nakrčila nos.

„V létě je tady pekelný parno.“

„To jo,“ souhlasila jsem, i když sama jsem na to už byla zvyklá.

„Co chcete podniknout?“ zeptal se nás Jay. „Tady na rohu je nonstop restaurace, kde dělají skvělý mléčný koktejl.“

„Jóó!“ Marna nadšeně zatleskala.

„Jsem mrtvá,“ ozvala se mrzutě Ginger.

„Tak můžeš jít do hotelu,“ navrhla jí sestra.

„Bez tebe ne.“

Čekala jsem, že se Marna zase přizpůsobí panovačným rozmarům svého dvojčete, ale tentokrát si stála na svém. „Zůstaň s námi, nebo si jdi lehnout, jak chceš. Ale já do hotelu nejdu.“ Vysunula trochu bradu.

Ginger se podrážděním rozšířily dírký v půvabném nosíku, zatímco čelila sestřinu neústupnému pohledu. Pak vyštěkla. „Ne abys přišla pozdě.“

„Ahoj Ginger!“ zavolala jsem za ní, když od nás vyrazila po chodníku pryč.

„Měj se,“ zabručela bez ohlížení.

„Taky vypadáš unaveně,“ prohodila ke mně Marna se soucitným výrazem.

A kruci. Ta holka mi právě naznačila, že mám padat. Ne že bych nebyla vyčerpaná – když se o tom zmínila, najednou to na mě dolehlo.

„Jo, jsem hotová,“ potvrdila jsem. Otočila jsem se k Jayovi. „Ty seš v pohodě?“

Jeho rty se zvedly v pokřivenému úsměvu na jedné straně. „Jasně.“ Objal mě kolem ramen, přitáhl si mě k sobě

a společně jsme tak kráčeli k nonstopu, který byl jen o pár ulic dál než můj hotel.

„Tak já vás taky opustím,“ oznámila jsem jim před restaurací. „Opatrujte se.“

„To my budeme,“ odpověděli mi oba najednou.

„Zejtra ti zavolám,“ slíbila jsem Jayovi a vydala se do hotelu. V dlani jsem svírala jílec svého vrhacího nožíku a dělala se každého stínu, dokud jsem se nedostala bezpečně do svého pokoje. Prohlédla jsem koupelnu, záchod, nakoukla dokonce i pod postel, než jsem se na ni svalila.

Napsala jsem esemesku Patti, abych jí dala vědět, že jsem v pořádku, a ona mi okamžitě odpověděla. Psaly jsme si jen co nejstručněji a nejobecněji, ale stejně jsem ty zprávy radši hned vymazala.

Ani jsem se neobtěžovala vstávat, jen jsem si stáhla džíny a odhodila je z postele na zem. Už jsem se chystala vlézt pod deku a zavolat Kaidanovi, když mě napadlo něco bláznivého.

Přepnula jsem svůj mobil na fotoaparát, zaujala patřičnou pozici a vyfotila si spodní polovinu těla. Snímek vypadal tak pitomě, že jsem se tomu sama musela smát. Panebože, jak jsem zrovna já mohla skončit s tak sexy klukem?

Odhodlaně jsem se natáčela do dalších poloh, vrtěla hlavou, smála se nebo sténala, když jsem si fotky prohlížela, a hned jsem je zase mazala. Pak jsem ale udělala jednu, při které mi celé tělo ztuhlo.

Páni.

Tahle byla vážně... dobrá. Ležela jsem na boku, jednu nohu jsem měla pokrčenou s chodidlem zamotaným do pokrývky a v záběru byla celá dolní polovina mého těla od boku dolů. Měla jsem kalhotky s černou krajkou, ne moc odvážné, ale jako celek to prostě... zabíralo.

Dlouho jsem na snímek zírala. Můj palec váhal nad tlačítkem POSLAT a nad tlačítkem VYMAZAT. Kousala jsem se do rtu. Kaidan mě miluje. Když mu to pošlu, šokuje ho to, ale nebude si o mně myslet nic špatného. Jenže pokaždé, když jsem si představila, jak tu ememesku otevírá, mě polilo horko zahanbení. Nakonec jsem stiskla ULOŽIT a upustila telefon na polštář vedle sebe. Možná to pošlu zítra. Možná.

KAPITOLA ČTVRTÁ

VÍTÁNÍ A LOUČENÍ

Ve čtyři ráno mě probudilo tiché vytrvalé klepání. Kukátkem ve dveřích jsem spatřila Ginger a pustila ji dál. Zalétla jsem pohledem přes její rameno do chodby, ale Marnu jsem nikde neviděla. Tohle bylo poprvé, kdy Ginger nevypadala tak úplně dokonale. Pod očima měla červené kruhy.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se. „Kde je Marna?“

„Šla domů k tomu tvému kámošovi,“ vyštěkla Ginger. „Pohádaly jsme se kvůli tomu po telefonu, vůbec mě nechtěla poslouchat. Budeš si toho kluka muset ukočírovat, Anno.“

„Ginger...“ Páni, ta byla dneska ostrá.

„Ne, Anno, tohle je zatraceně vážný a ty to víš. Marna už něco blábolila, že za ním příští týden zase přijede!“

Tělem se mi rozlila úzkost, bylo to jako popálení od kopřiv. Tohle byla pro nás všechny ta nejhorší doba na riskování. Knížata nás sledovala, našeptávače jsme měli neustále v patách. Jestli začne Marna pravidelně létat do Atlanty, její otec to určitě zjistí.

„Můžeš použít svoje přesvědčovací nadání,“ vyštěkla Ginger.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jestli chtějí být spolu, nezabere to. Ubrání se tomu.“

Marna tak zoufale toužila po lásce. A Jay byl typ kluka, který potřebuje vztah, a zrovna byl zoufalý po rozchodu.

„Já s ním promluvím,“ slíbila jsem jí.

Ginger vytrhla z kabelky mobil a přistrčila mi ho pod nos. „Mimochodem, vidélas tohle?“

Vzala jsem jí telefon z ruky. Byl v něm článek z místních novin ze Santa Barbary, s titulkem NAŠE HVĚZDA EX-TRÉMNÍCH SPORTŮ SE ZASNOUBILA. Na obrázku byl Blake a jeho přítelkyně, ehm... jeho *snoubenka* Michelle. Seděli spolu na jedné z jeho motorek a usmívali se. Vypadali úžasně. A zamilovaně.

„Ale ne,“ zašeptala jsem. Vzhledla jsem k Ginger, k jejímu zlomenému výrazu. „K tomu ho nutí jeho otec.“

„To je fuk.“ Vytrhla mi telefon a roztřesenou rukou ho vrazila do kabelky.

„Ginger...“

„Musím jít. Měj se.“ Přehodila si řemínek kabelky přes rameno a zmizela.

Pokusila jsem se ještě usnout, ale nedokázala jsem se uvolnit. S Ginger jsme nebyly žádné velké kamarádky, ale stejně mě trápilo vidět ji tak rozrušenou. Marna a Blake byli jediní, na kom téhle drsné dívce záleželo.

V pět jsem se zvedla z postele. V sedm už jsem zastavila s autem na příjezdové cestě u Jayova domu, kde mě přivítala pronikavá vůně zimolezu. Dům byl tichý, takhle brzy ráno v sobotu ještě všichni spali. Vešla jsem dovnitř bez zvonění, protože už jsem po těch letech věděla, že dveře nejsou nikdy zamčené. Vyšla jsem potichu k Jayovu pokoji a našla ho le-

žet šikmo v pomuchlané posteli. Posadila jsem se vedle něj a jemně mu zatrásla ramenem.

„Jayi,“ zašeptala jsem.

Ani se nepohnul. Zatrásla jsem s ním víc a oslovila ho hlasitěji. Se zavřenýma očima se pousmál a objal mě těžkou rukou kolem pasu.

„Jayi, to jsem já, Anna!“

Víčka mu vyletěla a ruku rychle odtáhl zpátky.

„Ježíš, promiň,“ zamumlal ospale. „Kolik je?“

„Sedm. Musím s tebou mluvit.“

Posadil se a promnul si oči hřbetem zápěstí, než zase obrátil svou ospalou pozornost na mě.

„Podle mě není dobřej nápad, abys skočil rovnýma nohama do vztahu s Marnou.“

Zamrkal a podrbal se oběma rukama v nakrátko ostríhaných vlasech.

„Hele, zbytečně si děláš starosti. Nechápu, proč jelas celou cestu až sem, jen abys mi řekla tohle.“

„Já to myslím vážně, Jayi. Mám vás ráda oba a nechci, abyste byli nešťastní. A taky, kdyby se to dozvěděla Veronica...“

„Dala mi kopačky. Tak proč bych si nemoh trochu užít?“ Kolem hrudi se mu rozlila provinilá šed'. „O nic nešlo.“

Podívala jsem se na něj stylem „to ti tak věřím“. Rozpačité se pousmál.

„Neřekneš to Roni, že ne?“ ozval se.

„Rozhodně ne.“ To ona se s ním rozešla, ale kdyby zjistila, že se Jay tak rychle přesunul do náruče její rivalky, asi by explodovala žárlivostí.

„Máš na mě vztek?“ zeptal se.

„Jasně že nemám.“ Potřebovala jsem Jayovi promluvit do duše, ale sama jsem věděla, jak je to těžké, když je ve hře lás-

ka. Nic z toho, co říkají druzí, jí stejně nezabrání. „Jenom... Marna bydlí v Anglii a její otec je vážně hodně přísněj. Nikdy jí nedovolí přestěhovat se sem.“

„Já vím. Ale je letuška, často se sem dostane pracovně a má tady třeba chvíli volno.“

Znělo to až moc optimisticky.

„Je to hodně velká vzdálenost, Jayi. Bude to únavný.“

„Hele, tvůj kluk je na druhým konci země. Takže zrovna ty máš co mluvit.“

Ha. No... jo, sakra.

„Anno,“ ozval se Jay a připadalo mi, že obtížně hledá slova. „Na Marně je něco... nikdy by mě nenapadlo, že bych s ní moh doopravdy chodit, víš? Ale pořád jsem na ni myslel. Možná až moc. Roni mě pořád zkoušela. Kladla mi otázky typu: ‚Co bys dělal, kdyby se tady objevila ta holka z Británie a chtěla by, aby ses se mnou rozešel?‘ A já jí tvrdil, že je blázen, protože jsem věděl, že tohle se nikdy nestane, jenže...“ Odkášlal si a svěsil hlavu. „Vím, co bych udělal. Miloval jsem Roni, ale pořád jsem myslel na Marnu. Všechno s ní je jiný. Důležitější. Nedokážu to jinak vysvětlit. Jako by byla moje spřízněná duše – a to na tyhle kecý ani nevěřím.“

„Já to chápu, Jayi, fakt že jo. Ale Marna teď není v situaci, kdy by si s tebou mohla začít. Nechci, aby sis dělal zbytečný naděje.“

„Ty si prostě děláš zbytečný starosti.“ Sklouzl zpět na postel a zavřel oči.

Přejela jsem mu dlaní po jeho krátkých blond vlasech a vzdychla si. „Tak zase spi.“

„Dobrou,“ zamumlal ospale.

A usnul. To musí být nádhěra, nedělat si s ničím hlavu a dokázat usnout takhle uprostřed slova. Doufala jsem, že Jayův život bude takový napořád.

Vyšla jsem do horkého letního rána, nastoupila do auta a zavolala Patti.

„Jak je?“ zeptala jsem se jí.

„Dobře. A tobě?“

„Taky. Jenom jsem unavená. Napadlo mě, že bys mohla zůstat v tom hotelu, kde jsi, než bude čas na stěhování.“

Patti si povzdychla. „Máš asi pravdu. Tady v okolí je dost obchodů, můžu si skočit do knihkupectví pro nějaké knížky, abych se nenudila. Ale časem budu potřebovat auto.“

„Já vím. Jak se s tátou domluvím, přijedu pro tebe, zajedeme spolu do bytu pro věci a zvedneme kotvy.“

„Dobře, zlatíčko. Buď opatrná.“

Po páteři mi přeběhlo náhlé zamrazení. Ukončila jsem hovor a uslyšela, jak se uvnitř mé hlavy chechtá démon – chrčivým, zákeřným smíchem. Otočila jsem se a nadskočila, když jsem v autě spatřila našeptávače. Jeho ohavná tvář se šklebila škodolibým potěšením, obrovská křídla měl roztažená tak, že vyplňovala celou šířku auta. Jak dlouho už je tady? Tihle démoničtí netvoří nemívají moc dobrý sluch, ale v malém tichém prostoru by i on bez potíží zachytil, o čem jsme mluvily. Začala jsem si v duchu přehrávat náš rozhovor, pátrala po něčem, co by mě usvědčovalo. V tuhle chvíli proti mně mohla knížata zneužít každou drobnost.

„Co chceš?“ vyjela jsem na ducha s neskrývaným podrážděním.

Znovu se zachechtal a bez odpovědi se rozlétl pryč. Co to sakra mělo znamenat? Jen obvyklá kontrola? Musím být opatrnější, pořád ve střehu. Kvůli tomuhle se Marna musí držet dál od Jaye. Doufejme, že se zachová moudře. Snad poprvé vůbec jsem v tomhle sporu stranila Ginger.

* * *

Nevěděla jsem, kdy se Pharzuph vrátí do Atlanty, takže jsem radši vypadla co nejdřív. Vydala jsem se do nákupního centra, celý den chodila po obchodech, tu a tam si něco koupila. Ve čtyři hodiny jsem šla sama do kina. Cítila jsem se osaměle, ale aspoň jsem nějak zabila čas.

A pořád jsem se rozhlížela po našeptávačích.

Veronica mi zavolala, jestli si s ní nechci někam vyrazit, ale vymluvila jsem se, že nemůžu. Ten incident s démonem v mém autě mi nešel z hlavy. Slíbila jsem jí, že než za pět dní odletí, určitě se ještě uvidíme. Doufala jsem, že ten slib dokážu dodržet.

Moje obavy vzrůstaly. Táta mě nekontaktoval, ani mi neposlal svého spřáteleného ducha Azazela se vzkazem. To čekání mě ubíjelo. K večeru třetího dne už jsem si okousala všechny svoje dokonale upravené nehty. Každý den jsem viděla našeptávače. Pokaždé se ke mně snesl, obletěl mě a zase zmizel. Jako by jen monitorovali moji polohu. Pozitivní bylo snad jedině to, že hned zase odlétali a nechávali mě jinak na pokoji.

Čtvrtý den, po obvyklé kontrole démona, jsem se vydala za Veronicou.

„Nemůžu se dlouho zdržet,“ vysvětlila jsem jí. Měla pokoj plný sbalených zavazadel a kolem se povalovala spousta krámů, jako když se člověk stěhuje. Ten pohled mě naplnil bolestí.

Blízko Veroničiny hrudi se jako tenký prstenec obtáčel temně modrý kruh smutku. Nad ním bylo oranžové vzrušení protkané šedými jiskřičkami nervozity. Emoce jsou vždycky tak legračně propletené.

Natáhla jsem se po její ruce a ona mi ji stiskla. Pak se zadívala na moje prsty.

„Co se ti stalo s nehtama?“

„Ehm... byla jsem trochu ve stresu.“

„Ježíš, Anno! To sis je nemohla aspoň zabrousit pilníkem? Chceš, abych ti udělala manikúru? Jako za starejších časů?“

„Jasně.“

Husté tmavé vlasy si nechala nedávno ostríhat a měla je teď po bradu, vyfoukané tak, že působily načechraným dojmem. Pokusila jsem se vtisknout si do paměti její dokonale obkreslené oči mandlového tvaru a rýhu na jejím výrazném nose.

Posadily jsme se na podlahu s košíčkem laků mezi sebou.

Veronica oslovila moje nehty: „Nebojte se, zlatíčka, teta Roni se o vás postará.“

Opatrně se začala ohánět pilníkem a já musela spolykat vlnu pocitů.

„Jak je na tom Jay?“ zeptala se, aniž zvedla hlavu.

Odkáslala jsem si. „No... dobře. A ty?“

„Taky dobře, asi. Teda, je to divný. Chybí mi. Ale mám pocit, jako bych už neměla právo mu volat. Je těžký kamarádit se s někým, s kým člověk dřív chodil.“

„Jo,“ hlesla jsem. „Zajímalo by mě, jestli někoho potkáš ve Španělsku.“

Zakřenila se na mě. „Kdo ví? Nestojím o nic vážného, ale počítám s tím, že se v mé budoucnosti mihne spousta fešáků, co budou stát za hřích.“

„Bude se mi stejskat,“ přiznala jsem.

Poplácala mě po ruce. „Nebuď tak sentimentální. Žádný slzy, jo? Jen na mě mysl, když si budeš dělat nehty. A pro Kristovy rány, už si je nekousej.“

To poslední, co mi teď leželo v hlavě, byly moje ubohé nehty.

KAPITOLA PÁTÁ

MARNA

Hlavně se mi stýskalo po Kaidanovi. Od našeho videochatu uplynulo sotva pět dní, ale připadalo mi to jako mnohem delší doba. Snažili jsme se být opatrní, volat si, jen pokud jsme věděli, že je to stoprocentně bezpečné. Ale bylo to tak těžké.

Byla jsem už unavená z toho, jak jsem denně střídala hotely, posedávala v jejich příšerných barech s kolou, abych mohla vyskočit a dát se do práce, kdyby se objevil našeptávač. Bylo mi teprve osmnáct, ale se svou falešnou průkazkou jsem mohla nakupovat alkohol, jak jsem chtěla. Nudila jsem se, cítila se osamělá, netrpělivá. Jenom jsem čekala, až mi táta oznámí, že můžu odjet do Virginie.

Když jsem jednou odpoledne seděla sama v hotelovém pokoji a četla si o svůdném mimozemšťanovi (knížky byly to jediné, co mě dokázalo na chvíli zbavit úzkosti), zazvonil mi telefon. Překvapilo mě, kdo volá – Ginger.

„Je s tebou?!“ vyhrkla horečnatě. Bylo mi jasné, koho má na mysli. Marnu.

„Ne.“

„Do hajzlu! Vzala roha, sotva jsme přistály ve Státech.“
Odložila jsem knížku a posadila se. „Seš někde tady?“

„Ne, jsem v prdeli světa jménem Newark. Můžeš zjistit, jestli je s tím tvým kámošem, a zavolat mi zpátky?“

„Jasně.“

Zavěšila jsem a zavolala Jayovi. Zazvonilo to tolikrát, až jsem čekala, že hovor spadne do hlasové schránky, ale pak to vzal.

„Co je?“

„Je u tebe Marna?“

„Ehm...“ Ticho.

„Beru to jako ano.“ Povzdychla jsem si. Tohle nebylo dobré.

V pozadí jsem slyšela Marnu. „Ježíši, řekni prostě ségre, že ráno dorazím včas k odletu, tečka!“

„Chtěla jen vědět, kam ses poděla.“

„Jo, chce mě pořád kontrolovat. Nemusím se jí zpovídat.“

„Lidi,“ ozval se Jay, „jak si spolu můžete povídat, když mám telefon na uchu *já*?“

Obě jsme ztichly.

„Vyřídím jí, že seš v pořádku,“ sdělila jsem pak Marně a zavěšila.

Ginger to zvedla dřív, než doznělo první zazvonění. „Je v pořádku. Dneska v noci pracuje tady ve městě a ráno bude zpátky včas na první let.“

Ginger zavřískla něco neartikulovaného a zavěšila.

O čtyři hodiny později jsem seděla v baru na stoličce, hrála si hru v telefonu a ignorovala mlsné pohledy dvou chlápků nalevo, když Ginger zavolala znova.

„Musíme se sejít. Dovedeš mě k nim,“ oznámila mi. „Tohle musí skončit.“

„Ty seš tady? Hele, já myslím, že to není dobrý nápad –“

„Prostě za mnou přijed.“ Znělo to zoufale.

Sešly jsme se na parkovišti u obchodního centra v Carterseville. Obě jsme vystoupily z aut do dusného vzduchu a s rukama zkříženými na prsou pátraly očima po obloze.

„Vezmi mě tam,“ vybídla mě Ginger.

Zaváhala jsem.

„Podle mě se toho Marna musí nabažit sama,“ namítla jsem. „Čím víc jí v tom budeš bránit, tím víc k němu přilne.“

Ginger v sobě jen stěží dusila hněv. „Přísahám, Anno, že jí nasadím želízka, jestli budu muset, ale nestráví s ním další noc. Nedovolím jí, aby tolik riskovala kvůli nějakému pitomému klukovi.“

Zhluboka jsem se nadechla. Tohle byla choulostivá situace. Kdyby našeptávači zjistili, že se Marna schází s nějakým člověkem jen pro vlastní potěšení, ne aby ho svedla k nevěře, její otec by ji zabil. A co hůř, knížata by nejspíš udělala z její popravdy odstrašující představení pro všechny neřily, aby jim dala lekci, jak je jejich práce důležitá.

„Když tě tam vezmu, slibuješ, že se budeš snažit jednat klidně?“

Ginger se na mě napjatě usmála. „Budu naprosto klidná.“

Nevěřila jsem jí, ale protože jsem jí nemohla vykládat, jak se má chovat k vlastní sestře, poučila jsem ji aspoň, jak má jednat s mým nejlepším kamarádem.

„Nechci, abys ječela na Jaye. On nechápe, o čem tady jde.“

„Fajn.“

„Tak jo. Jedeme.“

Ginger jela autem za mnou k Jayovu domu. Když jsme zabočily na příjezdovou cestu, poslala jsem mu esemesku, že jsme tady. Nechtěla jsem je překvapit uprostřed... nechtěla jsem je překvapit.

Ginger šla za mnou do domu s kamenným výrazem.

Jay otevřel dveře od pokoje, když jsme ještě byly v hale. Měl džíny a natahoval si tričko. Otevřela jsem smysly a cítila nervózní zmatek v jeho šedé auře.

„Co se děje?“ zeptal se a těkal pohledem mezi námi.

„To je složitý vysvětlování, Jayi,“ prohodila jsem.

Jeho strážný anděl stál blízko něj, s ochranným výrazem jako vždycky.

Ginger ani nezpomalila, takže jí Jay musel uhnout. Všichni jsme se nahrnuli do jeho ložnice. Marna seděla na posteli s polštářem na klíně. Něco na ní mi připadalo... jiné. Nedokázala jsem přesně určit co. Klouzala jsem očima po místnosti, abych odhalila, odkud ty zvláštní vibrace pramení.

Jay prošel kolem nás a postavil se vedle ní. Marna se vzdorovitě dívala na své dvojče a Ginger klouzala pohledem z Jaye na sestru a zase zpátky.

Bože můj. Ginger vůbec nevypadala šťastně. Co to se mnou je? To dvojčata dokázala přesně vycítit podstatu vztahů mezi lidmi, od vzájemné přitažlivosti přes lásku až po manželství. Já tohle neuměla, nikdy předtím jsem to necítila. Teď jsem to náhlé vědomí nedokázala nikam zařadit.

„Hele, pardon, ale já fakt nechápu, proč tak vyvádíte,“ ozval se Jay. „Jsme oba dospělí. A jen jsme se... mazlili.“

„Mazlili jste se?“ opakovala sladce Ginger. „Takže do sebe nejste zamilovaní?“

Srdce mi překvapením poskočilo. Tak tohle mezi nimi vidí? Ale... vždyť Jay ještě nedávno miloval Veronicu! Trochu se mi točila hlava. Ale tohle byl celý Jay, zase si tak rychle nechal uloupit srdce někým jiným.

Viděla jsem, jak si Jay a Marna vyměnili něžný pohled a kolem Jaye se rozlil růžový obláček. Pak se podíval na mě

a sklopil oči k podlaze. Růžovou auru překryla šedá barva viny.

„Musíme jít,“ ozvala se Ginger tónem *nesnaž-se-mi-od-mlouvat*.

Marna zvedla bradu. „Já nikam nejdu, Gin. Skočím na noční let do New Yorku. Budu tam včas.“

„Nedělej to,“ varovala ji Ginger.

Jay se na ni díval, jako by jí přeskočilo. Marna odhodila polštář a postavila se proti sestře. Zhoupala jsem se na patách, zalapala po dechu a připlácla si ruku na pus. Moje tělo reagovalo samovolně – srdce se mi rozbušilo, nohy se mi začaly třást, po páteři mi přeběhla vlna nevěřícího.

„Anno?“ Jay přiskočil ke mně, podepřel mě.

„Co je?“ vyjekla Marna. „Proč na mě tak zíráš?“

Přejela si rukou po plochem břiše, kam se upíraly moje oči.

Panebože, prosím. Prosím, to ne.

V břiše jí pulsovalo slabounké máslové světlo.

Cítila jsem, jak se mě zmocňuje panika. Marna bude do roka mrtvá. Protože je těhotná.

„Vy jste... se spolu vyspali.“

Bylo hrubé říct něco takového, nemohla jsem uvěřit, že mi to vyklouzlo z pusy. Ale musela jsem vědět, jestli je to Jayovo. Protože jestli ne, nesmíme ho do toho zatáhnout.

„Ježíš.“ Jay zrudnul.

Ano. Rozhodně se spolu vyspali.

Marna a Ginger se ke mně vrhly, odstrčily Jaye a pátraly v mé tváři.

„Co je?“ vyhrkla Ginger.

„Jo, co je? Děsíš mě.“ Marna si zkřížila ruce na prsou a já se přinutila odtrhnout z ní oči. Když jsem vzhledla, ucítila jsem na tvářích slzy.

„Je mi to tak líto,“ zašeptala jsem.

Bála jsem se to vyslovit. Bála jsem se to označit slovy, která to celé promění v realitu. V hrudi se mi rodil vzlyk. Zakryla jsem si ústa. Bože, ta milá hodná Marna.

„Anno.“ Jay se vmáčkkl mezi nás a sevřel mě v náručí. „Nebreč. Není proč. Víím, že je to trochu rychlý, neplánovali jsme to a Veronice by to bylo líto, ale –“

„O to nejde.“ Rozhodnutí padlo v tu chvíli. Jay musí vědět, do čeho se zamotal. Sebrala jsem všechnu odvahu, kterou jsem v sobě našla, a natáhla se po Marnině ruce.

„Marno... jsi těhotná.“

Všichni tři na mě vytřeštili oči. Ginger zareagovala jako první. Chytila mě za tričko, zacloumala se mnou a zaječela: „Mlč! Zavři tu svou pitomou hubu!“

Jay se ji ode mě pokusil odtáhnout, ale já ji chytila za zápěstí a zadívala se jí do očí. „Je mi to líto, Ginger.“

Odstrčila mě, jako bych ji popálila, a vrávoravě ucouvla k Jayovu stolu. Vypadala rozzuřeně. Marna jen stála s vykulenýma očima.

Jay se na mě zamračil. „To je dost blbá sranda, Anno. Proč plácáš takový nesmysly?“

„To není možný,“ zasténala Ginger. „Byla na podvázání vaječníků. Já taky.“

Jay se k ní užasle otočil a nechápavě ji pozoroval. Na chvíli jsem měla strach o jeho přičetnost.

Ale moje mysl se už zabývala něčím jiným. „My se hojíme rychle. Možná se ten zákrok sám od sebe spravil, hned jak vám ho udělali? Ale jestli ano... jak to, že jste nikdy předtím neotěhotněly?“

„Anno!“ Jay se tvářil zděšeně. Ani jsem mu to nemohla mít za zlé.

„Já většinou ne...“ zašeptala Marna. Oči se jí zalesk-

ly. Vzhledla ke mně. „Když se to dá, dělám jiný věci, víš... všechno kromě...“

„Prostě to flákáš,“ zavrčela Ginger.

„O čem to tady prokrista mluvíte?“ ozval se zoufale Jay.

Ginger si ho nevšimla a zaječela: „To je přece šílený! Nemůžeš vědět, jestli je těhotná, Anno! Nebylo by to ani týden!“

„Vždycky jsem to dokázala vycítit,“ hlesla jsem. Uvědomila jsem si, že na mě Jay zírá, jako bych se proměnila ve vetřelce. „Jayi, mám ti toho hodně co vysvětlovat,“ zašeptala jsem.

„Mluvíš divně, Anno. Vždycky jsi byla trochu divná, ale tohle už je moc.“

Oči mi zase zvlhly, protože tohle mě zbolelo. Ale chápala jsem, jak mu teď musím připadat.

Ginger k němu popošla. „Hele, chci, abys teď zmlknul a držel se od toho dál, než zjistíme, co se tady děje. Pak tě necháme na pokoji a můžeš nás zase všechny považovat za *zrůdy*, jak je libo.“

Obličej se mu zmateně sraštil.

„Přestaň, Gin!“ Marna chytila Jaye za paži. Ten ji objal kolem těla a zadíval se na nás, jako by se najednou ocitl v jiné dimenzi.

„Já nikam nejdu,“ oznámil nám. „Chci vědět, co se to tady děje.“

„Dokážu vycítit teplo,“ ozvala jsem se, abych nějak přerušila to napjaté, rozpačité ticho. „Je to jako aura, ale trochu jiné. Dokážu vnímat tu novou životní sílu –“

„Je to jen podělaná vícebuněčná zygota!“ zaječela Ginger. „Žádná životní síla! Nemá to *duši*!“

„To jsem neřekla, já... to zatím nevidím.“ Bylo těžké vysvětlit to. „Je to jako... prodloužení Marny, maličká, samostatná entita.“

Ginger začala pochodovat sem a tam. „Panebože. Panebože, potřebujeme ty pilulky po styku.“

Marna vykulila oči. „Žádný pilulky brát nebudu!“

„Tak potrat!“

Marna zavrtěla hlavou. „Ty víš, že na nás nevy to nezabírá. Některé to zkoušely, a stejně při tom umřely.“

Jay spustil ruku z Marnina ramene a ustoupil stranou. Ještě jsem ho neviděla tak zmateného. Dvojčata se hádala dál.

„Ty jiný nevy to nevěděly tak brzo jako ty,“ namítala Ginger. „To v tobě ještě nemá duši, je to bezpečný. Kdy dostane dítě duši?“

Obě se podívaly na mě. Pokrčila jsem rameny. „Nemám ponětí.“

Věděla jsem, že se duše tvoří v nebi a že Stvořitel do ní otiskne všechny podrobnosti našeho pozemského života a jeho smyslu, počínaje početím... ale nikde nebylo přesně stanoveno, v jaké fázi toho procesu získá tělo duši.

„Na potrat nejdu,“ ozvala se Marna. „Je mi jedno, jestli to má duši, nebo ne. Prostě nejdu.“

„Proč sakra ne?!“ Hlas Ginger vystoupal do výšin. Namířila prst Marně do tváře. „Nebud' tak pitomá! Třeba je ještě čas!“

Marna zamrkala. Po tvářích jí stékaly slzy. „Jasně, a můžu přitom hned umřít! Nejdu do toho!“

S Jayem jsme jen mlčky přihlíželi.

Ginger se trásla. Marna si zakryla pusou, do očí se jí nahrnuly slzy a svezla se na postel.

„Já ho chci...“ zašeptala. „Chci to dítě, Ginger.“

„Jenže ty při tom umřeš, Marno. *Umřeš!* Nebudeš z toho nic mít. Nikdy nebudeš jeho máma!“

„Ale ty ji můžeš vychovat. Můžeš jí o mně vyprávět...“

Ginger se zatvářila zhnuseně. „Já s tím stvořením nechci

nic mít! Jak bych mohla vychovávat tvoje pitomý dítě, když budu pracovat? Že bych poprosila dědu Astarotha, aby mi ho občas hlídal?“ Divoce se rozhlédla kolem sebe a chytila Marnu za zápěstí. „Jdeme na kliniku. Hned.“

Ginger se otočila ke dveřím, ale Marna se jí vytrhla. „Nikam nejdu!“

Ze rtů Ginger se odpoutal divoký, šílený skřek. Marna se po ní natáhla, ale Ginger ji plácla přes ruku.

„Gin, prosím,“ zasténala Marna.

Ginger se otočila ke mně a já strnula. „Ty! Naprav to. Modli se.“

„Já se modlím, Gin,“ ujistila jsem ji. „Ale to neznamená, že bych vždycky dostala, co chci.“

„Vždyť jsi Jeho zázračný dítě, ne?“

„Ne! Nemám k Němu jiný přístup než všichni ostatní! Třeba bychom se mohli všichni modlit společně?“

Natáhla jsem se po její ruce, ale ucukla přede mnou.

„Já se modlit nebudu! To On to má na svědomí! Nenávidí nás!“

Ginger se z hrdla vydral zlomený sten, popadla klíčky od auta a vyběhla ven. Marna si zakryla obličej. Přitáhla jsem ji k sobě a objaly jsme se. Obě jsme brečely. Cítila jsem, že mám srdce na cucky.

„Dej jí čas,“ zašeptala jsem. „Potřebuje se s tím srovnat.“

Zahlédla jsem, jak před námi Jay couvá ke stěně. S Marnou jsme se k němu obrátily. Už nevypadal vyděšeně. Vlastně nevypadal nijak. Jen bledě a zmateně, jako by toho na něj bylo až moc a radši se před tím uzavřel.

„Jayi?“ zašeptala Marna.

Neodvážily jsme se k němu přistoupit.

„Můžete mi prosím říct, co se tady děje?“ zeptal se robotickým hlasem.

Podívaly jsme se s Marnou na sebe. Kývla na mě. Otočila jsem se k Jayovu strážnému andělu a napůl čekala, že zavrtí hlavou. Jen mě smutně pozoroval.

„Já vím, že to bude znít divně,“ oznámila jsem Jayovi. „Asi ještě hůř než ten rozhovor, který jsi už vyslechnul.“

„Divnější už to bejt nemůže. Prostě mi to řekni.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Na zemi jsou andělé, Jayi. A taky démoni.“

Nehýbal se.

„Většina z nich je v duchovní formě a jsou neviditelní,“ pokračovala jsem. „Ale dvanáct démonů má lidská těla. Říkají si knížata.“

Zadívala jsem se na Marnin ztrhaný obličej. Pokývla na mě, ať pokračuju. Jay se pořád tvářil jako zombie.

„Naši otcové jsou dva z knížat,“ zašeptala jsem. „To samý je u Kaie, Blakea a Kopana. Jsme děti démonů.“

Porád žádná reakce.

„Říká se nám nefilové,“ doplnila mě Marna. „My většínou používáme výraz nef.“

Jayovy oči se leskly. Nereagoval. Marna se už začala tvářit ustaraně.

„Můžu ti to dokázat,“ navrhla jsem. „Pojď se mnou. Mobily necháme tady. Marno, ty zůstaň v pokoji a poslouchej, jo?“

Přikývla. Postrčila jsem Jaye, aby šel za mnou, a on poslechl. Vyšli jsme před dům, nastoupili do mého auta a odjeli asi o kilometr dál ulicí. Cítila jsem, jak na mě celou dobu upírá oči. Zajela jsem ke krajnici a zastavila.

„Pověz mi něco, co nikdo jiný neví,“ vyzvala jsem ho tiše. „Až se vrátíme k tobě do pokoje, Marna ti to zopakuje, protože nás dokáže slyšet.“

„Jak to dokáže?“

„Máme nadpřirozené schopnosti. Třeba posílené smysly.“

Nejdřív jsem myslela, že se mnou odmítne spolupracovat. Vykulil oči, ale mlčel.

„Ehm, tak...“ Když konečně promluvil, jeho hlas byl tišší a suchý. „Tak jo. Zdálo se mi o Marně, i když jsem byl s Veronicou. Vždycky jsem se po probuzení cítil provinile, ale nedalo se tomu zabránit. A myslím si, že tohle se mi taky zdá, ale už to není tak krásnej sen jako tamty.“

Ach, Jayi.

„Já vím, že je toho na tebe hodně. Já jsem to zjistila v šestnácti, a stejně je to pro mě pořád těžký.“

Podíval se na mě. Tentokrát mě poprvé doopravdy viděl.

„Andělé a démoni neexistují. Ne ve skutečnosti, Anno.“

„Existují,“ zašeptala jsem.

Zíral na mě. „Já to prostě nechápu. Jste obě tak milý. Jak můžete bejt... napůl démonky?“

„Máme v sobě nutkání, tak silný, že to žádný smrtelník nepochopí.“

„Nutkání?“

„U mě je to alkohol a drogy.“ Jay se trochu zakymácel, když mu to došlo. Pokračovala jsem. „Dvojčata musí bojovat s nutkáním svádět zadaný. Naším posláním je ubližovat lidem.“

Hnědé oči se mu zvětšily, jak si k sobě skládal jednotlivé dílky. „Takže když jsem tehdy na Silvestra dělal dýdžeje... když jsme...“

„Jo,“ přikývla jsem. „Marna viděla, že tam máš Roni. Démoničtí našeptávači nás sledovali, jestli škodíme, tak na tobě začala pracovat. Ale líbil ses jí. Doopravdy. A to, že je teď s tebou, když už holku nemáš, znamená jedno. Miluje tě.“

„Vážně mě miluje?“

„Dvojčata poznají lásku. A Ginger to dneska na sestře poznala.“

Chudák Jay. Vypadal tak ohromeně. Pak do mě znovu zabodl tázavý pohled.

„A Patti je...?“

„Ne, Patti je člověk,“ zavrtila jsem hlavou. „Ostatní nefy vychovávali jejich otcové a starší sourozenci, ale můj táta byl ve vězení a sourozence jsem neměla, tak mě Patti adoptovala.“

„A kde jsou jejich matky?“ podivil se Jay.

Ztěžka jsem polkla a cítila, jak mě zase pálí oči. Musela jsem chvíli počkat, než chytím dech.

„Všechny umřely při porodu, Jayi.“ Dívala jsem se mu do očí a čekala na ten hrozný okamžik, kdy mu to dojde. „Pozemský těla nejsou stavěný na to, aby ze sebe vydaly nefilskou duši.“

„A...“ otočil se směrem, odkud jsme přijeli.

„A pro nefilky to platí taky. Takže i Marna,“ zašeptala jsem.

„Proto je její sestra tak rozčilená.“

Jako by mi v tu chvíli Jay před očima dospěl. Posadil se zpřímá, oči se mu pročistily. Snažil se tvářit statečně. Bylo to tak smutné a krásné, vidět ho najednou tak vážného.

„Odvez mě k ní,“ požádal mě.

Otočila jsem auto a vyhověla mu. Sotva jsem zastavila na příjezdové cestě, vyskočil a rozběhl se do domu. Když jsem se dostala do pokoje za ním, našla jsem je sedět na posteli. Jay držel Marnu v náručí a objímal ji, zatímco mu plakala do hrudi. Držel ji, dokud se neutišila.

„Tobě se o mně zdálo?“ zašeptala.

„Jo.“ Políbil ji na temeno.

Marna k němu vzhlédla. „Vidím, že máš strach. A taky jsi šťastný. Jako já.“

„Vidíš to?“

Odtáhla se od něj a přejela mu prsty kolem hrudi. „Tvoje aura.“

Jay po mně střelil tázavým pohledem.

„Vidíme tvoje emocionální barvy,“ vysvětlila jsem mu.

„Anna emoce dokáže i cítit,“ dodala Marna. „Je jiná než my ostatní.“

Jay nakrčil obočí. Pokrčila jsem rameny. Natáhl se ke mně a objal mě, ale mnohem opatrněji než normálně, jako bych mu najednou připadala nesmírně křehká. Přitiskla jsem ho k sobě a čekala, až mi to oplatí. Nechtěla jsem, aby se teď choval jinak.

Odtáhnul se ode mě a díval se na mě, jako by mě viděl poprvé v životě. „Celou dobu... tys to... pořád viděla? A mělas, jak jste to říkaly, nadpřirozený schopnosti?“

Sklopila jsem oči. Moje posílené smysly byly vždycky tím, s čím jsem musela bojovat. „Není to tak skvělý, jak to zní. A pořád mi to nijak moc nejde.“

„A Kai!“ Jay vykulil oči. „Ty blááááho...“

„Jo,“ potvrdila jsem.

„Tak teď to všechno dává smysl.“

Vrátil se na postel vedle Marny. Jejich ruce se okamžitě propletly. „A v čem seš jiná než oni?“ zeptal se.

„Jejich matky byly normální ženy. Moje matka byla strážný anděl. Proto dokážu poznat okamžitě těhotenství, což jinak nefové a knížata neumějí. Je to andělská schopnost.“

„Ech.“ Viděla jsem mu na očích, jak mě v tu chvíli začal vnímat úplně jinak. Už jsem nebyla ta legrační podivinka Anna, se kterou se kamarádil. Byla jsem někdo, kdo vzbuzuje posvátný úžas. „Takže tvoje máma byla anděl a tvůj táta démon?“

„Je to složitý. Poznali se v nebi, ještě než se táta stal démonem.“

Jay na mě třesl oči.

„Hele, pořád jsem to já,“ ujistila jsem ho.

„Ne... seš něco víc.“

Pokřčila jsem rameny. Jeho zkoumavý pohled mě uváděl do rozpaků.

„Počkat,“ ozval se. „Takže tady na zemi jsou vážně strážní andělé?“

„Jo, mají je všichni lidi,“ potvrdila Marna.

Jay znehybněl. „Já taky?“

S Marnou jsme se rozchechtaly, když Jay začal otáčet hlavou ze strany na stranu.

„Nemůžeš ho vidět,“ ujistila jsem ho.

„To snad ne! Sakra!“ Vyskočil a otočil se, zadíval se skrz svého strážného anděla, který na něj hleděl s výrazem pobavení na nebesky průsvitné tváři.

„Myslím, že se ti směje,“ prohodila jsem. Marna se zahihňala a přikývla.

„Fakt, jo?“ Jay se začal chovat jako malý kluk. „To je hus-tý! Mám strážného anděla se smyslem pro humor!“

„Miluje tě,“ potvrdila jsem mu. „Pořád na tebe dohlíží.“

„To jako... úplně pořád?“ Obočí mu vyletěla až k vlasům. Marna se zase rozesmála.

„Jo.“

„Ježíši. To je šílený.“ Zbledl a pak začal blábolit: „Do haj-zlu. Démoni. Co vlastně dělají? Ne, radši to nechci vědět. Já věděl, že na tvým tátovi je něco divnýho, ale sakra.“

Nechtěla jsem mluvit o našich otcích. Jay se o démonech brzo dozví až moc. Musíme mu vysvětlit, do čeho se to zamotal. Už jen při zmínce o nich mi naskočila husí kůže. Hlavou mi letěly temné myšlenky spolu se zmateným propletením emocí.

Jay je v nebezpečí.

Marně zbývá ani ne čtyřicet týdnů života.

Jestli se o jejím dítěti dozvědí našeptávači nebo démoni, zabijí i je.

Přitiskla jsem si dlaň na hrudník. Co budeme dělat?

„Není ti špatně?“ zeptal se mě ustaraně Jay.

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Ne, to je dobrý.“

„A co tvoje sestra?“ otočil se Jay k Marně.

Její půvabná tvář se zachmuřila. „Ještě jsem ji neviděla tak rozzuřenou. Vždycky se mě snažila chránit, ale před tímhle prostě nemůže. Já ji chápu, má pocit, jako by svět skončil. Ale potřebuje jen trochu času a... třeba se s tím vyrovná.“

Vyměnily jsme si pohledy a já pochopila, že to víme obě. Ginger se odjakživa k sestře chovala jako máma medvědice. Ani já jsem si neuměla představit svět bez Marny, takže jsem se nesnažila pochopit, co tohle pomyšlení znamená pro Ginger.

„Promluvím s tátou. Zeptám se ho, co si myslí, že bychom měli udělat.“

Jay vyskočil a vytřeštil na mě oči. „Tohle mu nemůžeš vykládat!“

„Její otec je v pohodě,“ ujistila ho Marna.

Trvalo nám další hodinu, než jsme Jayovi všechno vysvětlily. Od mého seznámení s Kaiem, přes příběh mých rodičů, Velkou čistku, při které démoni vyvraždili nefily, až po sestru Ruth a proroctví, že já mám zbavit zemi démonů. Když jsem se dostala k událostem na ostrově, Jay vypadal zdrceně.

„Je nějaký místo, kde by to dítě bylo v bezpečí? Kam bych ho moh odvážet?“

Jeho slova mě přiměla chytit ho zase kolem krku a prudce ho obejmout.

„Ach, Jayi. Budeš báječnej táta.“

Slyšela jsem, jak Marna popotáhla.

„Ty se o naše dítě dokážeš postarat. Já ti věřím,“ prohlásila.

Panebože. Byli jsme v hrozně situaci. Otřela jsem si oči a přemýšlela.

„Zanii jsme odvezli do kláštera. Co něco takovýho? Démoni se vyhýbají místům, kde se víc lidí shromažďuje k modlitbám.“

„Dám se do toho,“ přikývl Jay. „Spojím se s každou církví, kterou najdu, a zjistím, jestli nabízejí něco pro otce s dítětem. Nebo jestli nemají nějaké volnej suterén v kostele, *cokoli*. Nevím, ale na něco přijdu.“

Marna se na něj rozzářeně zadívala.

„Bude to dobrý,“ ujistil ji. Znělo to přesvědčivě a rozhodně.

Znělo to zamilovaně.

KAPITOLA ŠESTÁ

DETEKTOR LŽI

Nespala jsem moc dobře, tak jako během všech nocí v hotelech. Strávila jsem dost času tím, že jsem se modlila za klid v duši a jasnou mysl. A taky jsem samozřejmě měla plnou hlavu Marny. Nedokázala jsem myslet na to, že ji ztratím. To prostě nešlo. Hrozně jsem si o tom potřebovala promluvit s Kaiem, ale věděla jsem, že kolem sebe měl pořád našeptávače.

Když mi tu noc přišla konečně esemeska od táty, měla jsem chuť rozplakat se ulehčením.

Kde jsi?

Odepsala jsem jméno hotelu a města – Marietta v Georgii.

Čekala jsem, ale neodpověděl. Asi po hodině už jsem si začala dělat starosti a přemítala, jestli se k tátovu mobilu nedostal někdo jiný a jestli bych radši neměla zmizet z hotelu. Když už jsem si připravila tašku a začala balit, uslyšela jsem v hlavě známý drsný hlas.

„Zdravím, dcero Belialova.“

Už jsem se naučila ovládat svoje reakce, i když se mi vnitřnosti zkroutily leknutím.

„Azazelí,“ hlesla jsem telepaticky.

Zíral na mě pronikavýma očima v obličejí kočičí šelmy. Tep se mi zpomalil, když jsem se dívala na našeho spojence z řad duchů, ale nervy jsem měla pořád na pochodu, jak jsem očekávala jeho zprávu.

„Dorazí k tobě nefilská návštěva. Dávej si pozor na svá slova.“

Nefilská návštěva? To snad ne. Sotva Azazel odlétl, naházela jsem do tašky poslední věci a rozběhla se ke dveřím. Málem jsem zavřískla, když jsem je otevřela a spatřila tam stát dvě postavy – mladou dívku s hladkými, dozadu sčesanými černými vlasy a blondáka s nápadnými lícními kostmi a ledovýma očima. Oba měli u hrudní kosti černá znamení nefilů.

„Někam odcházíš?“ zeptala se dívka vysoko posazeným hláskem s podivným přízvukem. Najednou mi došlo, kdo to je. Jako bych dostala políček.

Caterina, dcera Kněžny lží Jezebet.

Snažila jsem se ovládat svůj dech. Caterina vypadala mladě a nevinně, ale mě tím neošálila. Zblízka jsem viděla zlověstnou záři v jejích očích. Žaludek se mi sevřel. Caterina ale netušila, že jsem se schovávala pod molem na soukromém ostrově knížete Melchoma, že jsem byla svědkem toho, jakou roli sehrála při Flynnově popravě. To ona prozradila knížatům, že Flynn lže.

„Co chcete?“ zeptala jsem se.

„Nechceme ti ublížit.“ Mladík měl silný východoevropský přízvuk. Zněl mi rusky, ale neměla jsem ponětí, jestli to můj necvičený sluch odhadl dobře.

„Kdo jste?“

„Já jsem Marek, syn Shaxův. Z České republiky.“ Syn Knížete zlodějství. Sevřela jsem ucha tašky ještě pevněji. „Tohle je Caterina, dcera Jezebetina, z Rumunska.“

Marek se na mě přívětivě usmál. Caterina ne.

„A co chcete?“ pobídla jsem je.

Azazel mě varoval, musela jsem být opatrná. Caterina dokázala vycítit lež a rozhodně nebyla na straně nás nefů.

„Chceme si jen promluvit,“ prohlásil Marek, pořád s tím okouzlujícím úsměvem. „Můžeme dál?“

Vzpomněla jsem si na ten poslední týden, kdy jsem viděla tátu v L. A. Tehdy se zmínil o tom, že se snaží zjistit, jestli by se naším spojencem nemohl stát i Shaxův syn. Trochu se mi ulevilo, ale jen nepatrně. Jako případný spojenec rozhodně nebyl v dobré společnosti.

„Zrovna odcházím. Můžeme si promluvit venku.“

Zůstat s nimi zavřená v pokoji bylo to poslední, oč jsem stála. Cítila jsem v kapse svůj lehký nůž, ale nerada bych ho použila proti dvěma protivníkům najednou.

Stáli mi v cestě, ale protlačila jsem se mezi nimi. Už jsem byla skoro venku, když mi Caterina položila svou malou dlaň na hrud.

„Radši bychom si promluvili uvnitř,“ pronesla.

Instinktivně jsem její ruku odstrčila a zabouchla za sebou dveře.

„Je mi líto, ale promluvíme si venku.“

„Není ti to líto.“

Do háje. Pitomý detektor lži. S ní si budu muset hlídat každé slovo.

„Fajn, není.“

„To je v pořádku, Caterino.“ Marek se na mě usmál. „Těžko jí můžeme mít za zlé, že je opatrná.“ Podíval se na

svou společnici, jako by jí pohledem naznačoval: *Brzdi, zbytečně ji děsíš*. Caterina protočila panenky a vydala se chodbou k východu. Pochodovala zpřímá v černých kalhotách a přísné bílé košili upnuté ke krku a vypadala přitom jako voják.

„Tak jdeme,“ zavelela nám přes rameno.

Marek se zatvářil omluvně a ukázal mi, abych šla před ním. Vykročila jsem, ale několikrát jsem se po něm nedůvěřivě ohlédla. Jílec kordu jsem měla v kabelce, protože jsem byla jen v šortkách, a nechtěla jsem, aby se k němu šikovné ruce zloděje jen přiblížily.

Když jsem u dveří zpomalila, Marek do mě zezadu narazil. Vyjekla jsem a otočila se k němu. Položil mi ruku na rameno, aby získal rovnováhu. Musela jsem ho loktem odstrčit.

„Omlouvám se,“ ozval se s nevinným výrazem. Strčil si ruce do kapes a pokývl bradou k novinám, které ležely přede dveřmi jednoho z pokojů. Hlavní titulek mluvil o vyloupení zastavárny v Atlantě. „Zaujal mě ten článek.“

Nevěděla jsem, jestli mu mám věřit. Přetáhla jsem si kabelu ze zad dopředu a prošla dveřmi ven. Přes dno tašky jsem ucítila obrys Kordu spravedlivých a vydechla úlevou.

Venku byla tma, ale ve vzduchu se ještě udrželo horko i vlhkost letního dne. Nezamířila jsem k autu, rozhodla jsem se raději zůstat na trávníku vedle hotelu, kam nebylo z recepcce vidět. Rozkročila jsem se a posunula si kabelu na rameni pro případ, že bych musela bojovat. Ale modlila jsem se, abych nemusela.

„Dějí se divné věci,“ prohodila Caterina. „Souhlasíš?“

Nechala jsem si ruce volně viset podél těla. Byla jsem připravená na všechno. „Máte poslední šanci vysvětlit mi, proč jste tady. Jinak odcházím.“

Caterina na mě přimhouřila své korálkové tmavé oči. Marek popošel blíž a ujal se slova.

„Chceme se jen zeptat na pár věcí, dcero Belialova. To je všechno.“

„Jý se chcete zeptat? Nebo se ptáte za někoho, kdo vás za mnou poslal?“

Začínala jsem ztrácet trpělivost. Cítila jsem, jak ve mně nad ostatními emocemi vítězí silná úzkost.

„Jsi panna?“ vybafla Caterina.

Bezva.

„Tak teď už vím, kdo vás poslal,“ ušklíbla jsem se.

Dívka zlomyslně blýskla bílými zoubky. V břicho se mi hromadil strach.

Marek se na Caterinu zamračil.

„Na tohle ti neodpovím,“ odsekla jsem. „Nevěřím ti.“

Tentokrát se jí ve tváři objevilo upřímné pobavení. „To je pravda. Nevěříš mi. Ale když se budeš vyhýbat odpovědi, je to skoro jako přiznání viny.“

„Skoro,“ opakoval významně Marek a šlehl po ní pohledem. „Ale ne vždycky. Zahnala jsi ji do kouta a ona se přirozeně cítí ohrožená.“

„Jestli to zvládneš líp, tak do toho!“

Podívala se na něj téměř výhrůžně. Marek byl nejmíň o dvacet centimetrů vyšší, ale Caterina se tvářila, že by ho zvládla jednou rukou.

„Kašlu na vás!“ vykřikla jsem. „Stačí mi, že mám kolem sebe v jednom kuse našeptávače. Nemám náladu nechat se vyslýchat ještě od nefů. Jdu pryč.“

Otočila jsem se k parkovišti a přidala do kroku.

„Ještě jsme neskončili!“ vyštěkla za mnou Caterina.

Marek k ní něco pronesl cizím jazykem a káravým tónem. Ani její odpovědi jsem nerozuměla. Slyšela jsem, jak

jdou za mnou, a třásla se celou dobu, než jsem dorazila k autu. Vsunula jsem ruku do postranní kapsy kabely, abych vytáhla klíčky.

Nebyly tam.

Za sebou jsem uslyšela, jak něco zazvonilo. Vyrhla jsem nůž z kapsy, švihnutím zápěstí ho otevřela, otočila se a namířila ho před sebe.

Marek a Caterina stáli asi o pět kroků dál, za mým autem. Blondák před sebou houpal prstem, na kterém visely moje klíčky, a na tváři měl prosebný výraz. Jak mi je sakra sebral?! Zatracený chmataák!

Caterinin pohled spočinul na mém noži a oči se jí rozšířily.

„Vraťte mi klíče,“ vyzvala jsem je.

„Já ti je vrátím,“ ujistil mě Marek mírně. „Ale chci, aby sis s námi nejdřív promluvila, než odjedeš.“

„Hoď mi je.“

Caterina si zkrřížila ruce na prsou. „Ne, dokud si s námi nepromluvíš. A jestli nechceš mluvit s námi, pak tě velice ochotně navštíví synové Thamuzovi.“

Při zmínce o nich se mi udělalo mdlo strachy. Kníže vraždění Thamuz měl svoje metody, jak získávat informace. Synové Thamuzovi navštívili Marnu, když byla ještě dítě, a nevýslovně jí ubližovali, aby se otevřela démonickým naštěptávačům.

Na Caterinině tváři se rozlil spokojený úsměv. „Vidím, že je znáš. Víš, co je jejich práce, dcero Belialova? Vydělávají si na výkupném z únosů v Jižní Americe.“

Musela jsem jí zavřít pusu. Nechtěla jsem o těch dvou psychopatech slyšet už ani slovo.

„Nelíbí se mi, že jste se tady objevili bez ohlášení. Nebudu se zodpovídat ani vám, ani jiným nefům. Dělán, co po mně

chce můj otec, a jemu byste jistě cestu zkrátit nechtěli. Takže byste mi měli rychle vrátit klíčky a nechat mě na pokoji.“

Caterina se začala smát, ale rychle zmlkla, když mi Marek obloukem hodil klíče. Nevěřicně na něj vytřeštila oči.

„Neodpověděla nám na naše otázky!“

„A teď už ani neodpoví, když se k ní chováš jako k nepříteli.“

Marka mi bylo líto. S tou malou upírkou to neměl jednoduché.

Odemkla jsem dálkovým ovladačem, otevřela dveře a hodila dovnitř tašku.

„Hodně štěstí,“ prohodila jsem k Markovi, než jsem vklouzla dovnitř, zamkla všechny dveře a nastartovala.

„Počkej!“ vykřikl a chytil za kličku. Tvářil se zděšeně. „Neodjížděj ještě!“

A co čekal, když mi hodil klíče? Caterina se rozběhla před auto, aby mi zablokovala cestu, ale dupla jsem na plyn. Když auto vyrazilo, Jezebetina dcera sama uskočila. Asi budou mít u knížat pořádný malér, že mě nechali zmizet.

Na prvním semaforu jsem otevřela tašku a hrabala uvnitř, až jsem nahmátla jílec. Vydechla jsem úlevou. Napsala jsem tátovi domluvenou kódovou zprávu: *A 411*. Pokusila jsem se soustředit svůj posílený sluch na ty dva nevy. Ale buď mlčeli, nebo jsem v hukotu aut kolem nedokázala nic zaslechnout. Pro jistotu jsem zůstala za volantem další tři hodiny, jezdila bezcílně kolem, dokud si moje unavené tělo neřeklo o odpočinek.

Zajela jsem na parkoviště u supermarketu, sklopila si sedadlo a použila batoh místo polštáře. Táta se mi už neozval. Když jsem usínala, viděla jsem výraz lítosti v Markových očích. Ale čeho litoval? Je to spojenec, nebo nepřítel? To jsem nevěděla. Ale byla jsem odhodlaná to zjistit.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.